

Trung Đội Trưởng Là Crush Của Tôi

Contents

Trung Đội Trưởng Là Crush Của Tôi	1
1. Chương 1: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi	1
2. Chương 2: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi 2	3
3. Chương 3: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi 3	4
4. Chương 4: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện	5
5. Chương 5: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện 2	6
6. Chương 6: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện 3	7
7. Chương 7: Trùng	8
8. Chương 8: Trùng 2	9
9. Chương 9: Trùng 3	10
10. Chương 10: Một Ngày Nửa Lại Trôi 1	11
11. Chương 11: Một Ngày Nửa Lại Trôi 2	12
12. Chương 12: Một Ngày Nửa Lại Trôi 3	13
13. Chương 13: Tư Cách 1	14
14. Chương 14: Tư Cách 2	15
15. Chương 15: Tư Cách 3	16
16. Chương 16: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 1	18
17. Chương 17: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 2	19
18. Chương 18: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 3	20
19. Chương 19: Cậu Cũng Thích, Đúng Không?	22
20. Chương 20: Cậu Cũng Thích, Đúng Không? 2	23
21. Chương 21: Cậu Cũng Thích, Đúng Không? 3	24
22. Chương 22: Chỉ Cần Cậu Nhích Lên Một Chút	25
23. Chương 23: Chỉ Cần Cậu Nhích Lên Một Chút 2	26

Trung Đội Trưởng Là Crush Của Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, quân nhân, HE. . . Có bao giờ bạn nghĩ rằng mình có thể gặp crush ở trong quân đội mình công tác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-doi-truong-la-crush-cua-toi>

1. Chương 1: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi

Điện thoại phát ra âm thanh chói tai đầy khó chịu, đánh thức Cao Cường thức dậy. Cậu mở mắt, cả người vẫn còn được bao bọc trong chiếc chăn màu lam nhạt, đưa một tay ra để trước mắt, thông qua các kẽ tay

nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ. Ánh nắng sớm đã tinh nghịch nhảy múa khắp nơi, đem đến một màu vàng tươi mới, tươi lên thành phố một vẻ năng động sau một đêm ngủ ngon tĩnh lặng.

Vận mình vài cái, cậu chính thức rời giường, vừa ngân nga một câu hát vừa thật nhanh làm vệ sinh cá nhân, sau đó kiểm tra hành lí xem có còn bỏ quên món gì không. Loay hoay một hồi, xác định tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, cậu thay đồ và gọi xe grab đi đến trường.

Phía trước cổng trường, cậu thấy có rất nhiều sinh viên ai nấy cũng đều tay xác nách mang, đồ đạc rất nhiều và cồng kềnh. Nhìn lại mình, hành lí mang theo được gói gọn trong một cái vali cỡ vừa, một cái ba lô và một bịch đựng đồ ăn vặt, cậu thầm nghĩ: Bọn kia có làm quá hay không? Cũng đâu phải là di cư. Chỉ là đi học có mười ngày thôi mà! Tiếp theo cậu lại nghĩ, không biết đợt này mình có ai học chung với mình hay không. Cậu ngược mặt lên trời, đáng về cầu nguyện, thầm nói: “Mười ngày tới, nếu không là thiên đường, cũng xin đừng là địa ngục.”

Cao Cường là một người có dáng vẻ ưa nhìn, tuy không đẹp trai nhưng lại mang một nét dễ thương dễ tạo thiện cảm cho người đối diện. Cậu không phải là người tài giỏi gì cho cam, tính tình tuy rất hòa đồng, thân thiện nhưng cũng không mấy năng động, phần lớn đều có một chút thụ động và dè dặt. Phương châm sống của cậu chính là ai tốt với mình thì mình sẽ tốt lại với họ gấp nhiều lần, ngược lại, ai đối xử tệ với mình thì cậu sẽ thù ghét đến mức coi người đó như vô hình.

Cao Cường tay trái kéo vali, tay phải cầm bịch đồ, sau lưng đeo chiếc ba lô tiến vào trong sân trường, nơi đã có rất nhiều người tập trung. Tìm hàng ngũ của lớp mình trong biển người mênh mông ồn ào và hỗn loạn như vậy là cả một vấn đề. Sau khi điểm danh, nghe thầy cô đứng ở trên dãy dờ và thông báo một số điều, rốt cục mọi người cũng di chuyển lên xe của lớp mình để đi đến nơi học tập.

Xe bắt đầu lăn bánh. Cao Cường áp mặt vào cửa sổ thủy tinh trong suốt sạch bóng, mắt thần thờ nhìn ra cảnh vật và con người bên ngoài đang không ngừng lùi lại ở đằng sau. Trong lòng cậu mang một loại cảm xúc trộn lẫn giữa háo hức và lo lắng. Cậu vẫn thường nghe mọi người nói đời sinh viên có nhiều cái thú vị, trong đó chuyến đi học quân sự sẽ là một kỉ niệm đẹp đẽ và khó quên nhất. Cậu thật muốn cảm nhận thế nào là đẹp đẽ và khó quên, càng muốn có những kỉ niệm oanh liệt khi còn học để sau này có thể kể lại cho con cháu. Nhưng mà cậu cảm thấy có hơi sợ, lần này cậu một thân một mình không quen ai hết. Cậu giống như một tên trộm sắp ra tay cướp giật đồ, ánh mắt lén lút nhìn xung quanh, toàn là những gương mặt xa lạ. Cậu thở dài, hy vọng nhỏ nhoi hiện tại là sẽ được ở cùng phòng với những người bạn tốt.

Cậu đột nhiên nhìn thấy một bạn học đang nằm ngủ, chiếc nón màu đen đeo trễ nải xuống phía bên dưới khuôn mặt. Từ tầm mắt của mình, Cao Cường chỉ có thể nhìn thấy được một phần khuôn mặt của hắn, nhưng cũng đủ khiến cậu kinh ngạc bởi đường nét của đôi môi và chiếc cằm quá hoàn hảo, đến độ cậu nghi ngờ tính từ này cũng không phản ánh chính xác nét đẹp đó. Đang chìm đắm trong suy tư, đột nhiên cậu bắt gặp một số ánh mắt đang nhìn vào mình, cậu lúng túng mỉm cười, thu hồi ánh mắt, lại tiếp tục đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Cậu lấy tai nghe ra, bật những bản nhạc yêu thích.

Đi thật xa để mong muốn được trở về hơn. Câu này cậu đã nghe không biết bao nhiêu lần mà nói. Giờ phút này, những con đường nhộn nhịp, những tòa nhà cao lớn, những con người hối hả dần dần thoát khỏi tầm mắt của cậu, nhường lại cho con đường gồ ghề vắng vẻ, hai bên đều là cây xanh và cỏ dại tự lại thành hàng. Thỉnh thoảng cậu còn thấy được những căn nhà hoang đổ nát.

Ngay khi cả đám học sinh vẫn còn đang nháo nhào bàn tán về xung quanh thì xe đã dừng bánh. Bước xuống xe, Cao Cường mất vài giây để lấy lại tinh thần. Cậu không tin vào mắt mình. Mặc dù đã nghe nói rất nhiều nhưng cậu cũng không ngờ trung tâm quân sự mà cậu học lại được đặt ở một nơi hoang vu, hẻo lánh như thế này. Cậu cảm thấy mình giống như là đi lạc vào phim trường. Xung quanh là cây cỏ núi non, nhìn thế nào cũng giống như trong phim cổ trang Trung Quốc.

Ở nơi khí không thêm ho, cò không thêm gáy này, mười ngày quân sự của Cao Cường chính thức bắt đầu.

2. Chương 2: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi

Sau khi được đọc tên cùng với số phòng, Cao Cường thật nhanh đi cùng các bạn nam khác di chuyển tới phòng của mình. Đồ đạc có chút nặng nên cậu bước đi hơi chậm. Rốt cục được một lúc ở phía trước đã không thấy bọn kia đâu, ở phía sau cũng không có ai. Không được rồi, phải nhanh lên, không thì bọn kia sẽ giành hết những cái giường tốt. Không được, mình phải nằm ở giường gần cửa sổ. Ở nơi này ngắm trăng sao có lẽ sẽ rất tuyệt. Nghĩ thế, cậu lại hí hục bước đi thật nhanh.

Đi được một quãng đường, thật không may, túi đồ ăn vặt trong tay cậu bị rách, đồ rơi xuống đất. Nào là chuối, nào là bánh quy, nào là bịch sữa rơi tứ tung trên mặt đất. Giây phút này cậu thật muốn thét lên! Hai chân mày vặn lại, nét mặt không mấy vui vẻ, cậu ngồi chồm hổ xuống cúi đầu nhặt đồ lại.

Lúc này, từ phía sau, tiếng bước chân càng lúc càng tiến tới gần. Cao Cường cũng không để ý lắm, nhưng mà người đó lại tiến lại gần, đưa tay ra lấy một trái chuối, một bịch bánh quy cùng một bịch sữa, sau đó không thèm nhìn cậu hay nói gì, như không có gì cả tiếp tục đi về phía trước. Hành động này thành công thu hút sự chú ý của Cao Cường. Cậu đứng lên, nhìn bóng lưng chàng trai kia càng lúc càng xa, quát lên đầy bức tức, vốn dĩ cậu đã cáu từ lúc rớt đồ rồi nên lần này được nước đẩy thuyền: “Này bạn, có biết cư xử lịch sự một chút không hả!? Đồ bạn đang cầm là của tôi đó!”

Âm thanh giận dữ này giống như bị lực gió cản lại không thể truyền tới tai người kia nên người kia không có phản ứng gì mà vẫn tiếp tục bước và ăn. Cao Cường cắn chặt môi, mặc dù mình hiền nhưng cũng không hiền tới mức để yên đâu. Thế là dùng tốc độ ánh sáng cậu chạy lên, dang hai tay ra chắn ngang đường của chàng trai: “Đứng lại!”

Chàng trai quả nhiên là dừng lại, đôi mắt khẽ híp lại, kéo theo chân mày cũng dịch chuyển lại gần nhau, biểu cảm mơ hồ vừa có lẽ là khó chịu, vừa có lẽ là đang không biết chuyện gì.

Tiếp theo là gương mặt cứng đờ như tượng sáp của Cao Cường. Ánh mắt cậu dừng lại trên mặt người đối diện, duy trì không chút thay đổi. Người ở trước mặt mình, là người sao?! Từng đường nét hoàn hảo đến độ siêu ảo, chúng bổ trợ cho nhau lại tạo thành một khuôn mặt đẹp đến độ siêu thực. Vốn dĩ đã thấy qua rất nhiều người đẹp mà cậu tin là tuyệt mỹ nhất, cậu không ngờ một ngày bản thân lại có thể thấy được một chàng trai còn đẹp hơn cả đẹp. Cao nhân còn có cao nhân hơn chính là như vậy sao?

Chàng trai hơi nghiêng người, có lẽ là cảm thấy có chút khó hiểu vì Cao Cường đang đứng im như khúc gỗ. Sau đó đánh một vòng qua bên phải tiếp tục di chuyển về phía trước, ăn tiếp đồ ăn cầm trên tay.

Cao Cường lắc lắc đầu cho tỉnh táo, sức nhớ đến chuyện quan trọng trước mặt lại thật nhanh chạy lên cản đường chàng trai. Cậu cố tình gồng giọng lên thật lạnh lùng và ngẫu để tên kia sợ: “Này, cậu bạn, cậu không thấy tôi ở trước mặt à?”

Chàng trai đơn giản nói một câu: “Cơ bản giống như phía trước có một cục đá to kì dị chắn đường.”

Giọng nói ầm ập dễ nghe giống như một loại mê hoặc, từng nhịp từng nhịp len lỏi vào bên trong người Cao Cường. Đến giọng nói cũng tuyệt vời như vậy! Đây có phải là người không đây? Cậu khẽ trách ông trời bất công, quá ưu đãi với người này rồi, cái gì tốt đẹp hần cũng có. Còn mình, có phải tất cả tốt đẹp đều bị hần cướp lấy hết rồi không?!

Giây phút lơ là mất cảnh giác qua đi, cậu tua lại lời mới vừa rồi của chàng trai, gân xanh lại nổi lên, cậu tức giận: “Ý cậu là đang nói tôi?!”

“Chẳng lẽ tôi tự nói mình?”

3. Chương 3: Hoàng Tử Bước Ra Từ Trong Truyện Tranh Là Kẻ Thù Của Tôi

Thật đáng ghét! Ủng cho cái ngoại hình thiên phú kia, tính tình lại xấu xí đến như vậy. Bây giờ cậu càng tin hơn, những người đẹp bên ngoài thường rất xấu tính: “Bạn có biết thứ bạn đang cầm trên tay là của ai không?”

“Mới vừa nhặt trên đường thôi. Là của cậu à?” Về mặt không có mấy biểu cảm.

Nhìn thái độ ngây thơ như không biết mình có lỗi càng khiến cho Cao Cường sôi máu: “Đúng vậy, là của tôi đó!!”

“Thế à? Ra là vậy.”

Cậu không ngờ sự thản nhiên như vậy lại có ở một người như vậy, cậu lắc lắc đầu kiểu không hài lòng, lên giọng giảng đạo: “Này bạn, nói như vậy có quá bất lịch sự rồi không? Lấy đồ của người khác ăn chưa xin phép thì cũng phải biết điều chứ. Làm người không biết điều rất khó thành công trong cuộc sống.” Cậu nói nhiều như vậy cũng coi như là một bước lùi, cốt là muốn cảm hóa người này, muốn cứu vãn một nhân cách cho thế giới. Nghĩ tới việc làm cao thượng càng khiến cho cậu phần khích.

Chàng trai dăm chiêu như có điều đang suy nghĩ. Cao Cường đắc thắng, có lẽ lời giảng của mình thực sự có tác dụng, tên này cũng không phải đồ bỏ đi, còn có thể cứu được.

“À, hiểu rồi.” Nói xong móc cái bóp trong túi quần ra, lấy nhét vào trong áo Cao Cường một trăm ngàn.

Cao Cường bất ngờ, không nghĩ tình huống này lại xảy ra. Chuyện gì thế này?! Hắn đưa tiền mình?

“Này, này, tôi không bảo cậu trả tiền.”

“Ý cậu chính là như vậy.”

“Cậu thấy tôi giống kẻ chuyên đi làm tiền người khác lắm à?”

“Rất giống.” Vốn dĩ hai từ này đã khiến cho Cao Cường bức xúc đến muốn cắn người, hắn lại còn tặng cậu vài chữ: “Hay là muốn thêm nữa?” Không chần chừ lại móc ra một trăm ngàn nhét vào áo Cao Cường.

Cao Cường dứt khoát móc ra hai trăm ngàn trong áo mình, cầm trên tay, nhìn một tí, rồi đưa ra trước mặt chàng trai: “Nói cho cậu biết, tôi đây không phải cần tiền.” (Cao Cường còn nói rất nhiều nữa, nhưng tác giả lười viết.)

Chàng trai khoanh hai tay để trước ngực, nhìn Cao Cường tốn nhiều nước miếng nói một lèo rất nhiều chuyện tựa như đã lên kịch bản trước, giống như là đang nhìn người diễn kịch. Cắt ngang lời Cao Cường đang nói: “Muốn tôi xin lỗi kiểu gì khi tôi đã trả cho cậu hai trăm ngàn? Được rồi, coi như xong, tôi đi trước.” Lướt qua Cao Cường.

Cao Cường cầm chặt hai trăm ngàn trên tay, nhìn về phía đối phương đang đi, gào thét: “Tôi đây không cần hai trăm ngàn!!!” Âm thanh kéo dài đến vang dội.

Mới bắt đầu đã gặp phải chuyện xui xẻo, Cao Cường tức đến giậm chân thật mạnh vài cái. Cho dù tên kia có là hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh thì cả đời này cậu sẽ vẫn thù ghét hắn!

Cậu nhìn hai trăm ngàn trên tay, mắng: “Cái tên đáng ghét, đừng để tôi gặp lại cậu!”

Hai trăm ngàn này tôi sẽ dùng hết cho hả giận, tiền mà, tội gì không lấy.

4. Chương 4: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện

Đứng trước cửa phòng E020, Cao Cường nhìn lên tấm biển ghi số phòng dán ở trên cửa thật kĩ. Cậu không muốn đi nhầm phòng giống như hồi mới chuyển vào kí túc xá, nghĩ lại cậu vẫn còn chưa quên lúc đó bản thân xấu hổ thế nào. Sau khi xác định thật chắc chắn đã đi đúng địa chỉ, cậu hít thở sâu một cái, cười cười, nghĩ sẽ dùng nụ cười thân thiện bảo vệ hòa bình nhân loại này để bước vào bên trong, cốt chính là để tạo ấn tượng ban đầu. Người ta luôn nói cái nhìn đầu tiên luôn có ý nghĩa quan trọng. Mình có được những người bạn cùng phòng tốt hay không phụ thuộc rất nhiều vào lần đầu gặp gỡ.

Nhưng nghĩ như thế nào thì với tính cách của cậu, cậu không thể diễn vai như vậy được, nên vẫn là bình thường đi vào bên trong. Những bạn học khác đang tất bật dọn dẹp chỗ ngủ của mình. Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, đánh giá từng người từng người một. Nhìn đi nhìn lại trong phòng toàn nhan sắc hạng bình thường, không xấu không đẹp, thông qua dáng vẻ bên ngoài cùng hành động cho thấy đều có thể làm bạn được. Cậu nhìn sang chiếc giường gần cửa sổ vẫn còn trống, đi lại đó và ngồi xuống. Cũng thật đúng, thời buổi này có mấy ai giữ được thú vui tao nhã ngắm trăng sao ngắm chuyện đời như cậu.

Đang lúc cậu chuẩn bị dọn đồ ra thì đột nhiên một cậu bạn giống như sét đánh không động tĩnh nhào tới chèo vai cậu. Cao Cường tuy ngạc nhiên vì hành động này nhưng không có biểu hiện kiểu hết hồn gì, chỉ đơn giản quay sang nhìn chủ nhân của cánh tay. Chào đón cậu là khuôn mặt tươi cười hi ha của một tên đầu đinh. Cậu thấy người này quen quen hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Tên đầu đinh nói: “Chào thành viên thứ 5 của phòng, tớ tên là Minh Thịnh. Giúp đỡ nhau cùng trải qua mười ngày này nhé.”

Thái độ và lời nói thân thiện như vậy thành công khiến Cao Cường cao hứng: “Được, tớ tên là Cao Cường.” Cậu cũng nở một nụ cười thiện ý chân thành đáp lại.

Minh Thịnh nói tiếp: “Cậu không nhớ tớ à?” Thấy Cao Cường tựa như trong đầu đang có sương mù, hắn nói tiếp: “Chắc là không rồi. Chúng ta học chung môn Mác đấy, cậu không có ấn tượng à?”

Đến đây Cao Cường mới nhớ được một chút. Bởi vì lớp Mác đông sinh viên nên cậu cũng không nhớ được nhiều người lắm. Dù sao coi như là quen biết từ trước sẽ tốt hơn nhiều. Cậu nhìn sang Minh Thịnh đang đi nói chuyện vui vẻ với các bạn khác. Người này xem ra khả năng ngoại giao rất tốt, chơi với cậu ta hẳn mình cũng không cần tốn nhiều công sức đi kết bạn.

Loay hoay một khoảng thời gian, tiếng còi từ nơi nào đó vang dội đến phòng, mọi người trong phòng rủ rề cùng nhau đi đến nhà ăn ăn cơm. Bữa cơm quân ngũ đương nhiên không phải sơn hào hải vị đắt tiền, chỉ là cây nhà lá vườn nhưng lại đảm bảo vệ sinh, an toàn, đặc biệt là đầy đủ dinh dưỡng. Năm người phòng của Cao Cường vừa ăn vừa tranh thủ nói chuyện làm quen với nhau, ai nấy cũng đều khá thân thiện và gần gũi.

Như thế là chỉ sau một bữa cơm trưa, năm người hiển nhiên trở thành hội năm anh em (trên một chiếc xe tăng) chơi tốt với nhau. Cao Cường còn đặc biệt danh cho từng thành viên dựa trên đặc điểm đặc trưng của họ, mở hàng là Minh Thịnh với biệt danh là Đầu đinh.

Tháng tám đến, hoặc những cơn mưa bất chợt, hoặc những cái nắng gắt cháy da. Hiện tại ông trời có lẽ đang hoạt động hết công suất, cho nên trời mới nắng mạnh đến thế. Cũng may khu quân sự này được cây xanh lâu năm che chở, bao bọc cho nên có thể tránh được cái nắng bỏng rát. Thời gian học buổi chiều đã đến, tiếng còi lại được thổi lên. Mọi người nhanh chóng chuẩn bị cho buổi học đầu tiên. Ngay cả Cao Cường thường xuyên lè mè cũng phải thật nhanh chuẩn bị, bởi quy tắc trong đây rất nghiêm ngặt và chặt chẽ, cậu không muốn mới buổi đầu tiên đã bị phạt. Hình phạt trong quân ngũ hẳn cũng sẽ không mấy thân thiện gì.

5. Chương 5: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện 2

Theo như thông báo, cả đám người phòng E020 của Cao Cường đi đến nơi tập trung của lớp mình, ai ai cũng đều cảm thấy có chút mới lạ ở lần đầu tiên. Hòa chung không khí đó, mọi người đều đang tự hỏi không biết điều sắp xảy đến sẽ thú vị hay nhàm chán, thầy quản lớp sẽ đẹp trai không, có nghiêm khắc hay không. Mười ngày quân sự sẽ trở thành thiên đường hay địa ngục, thầy dạy lớp cũng quyết định một phần không nhỏ.

Thầy giáo đến, cả lớp thở phào một cái. Trông thầy tuy không đẹp trai nhưng rất phúc hậu, thoạt nhìn có thể đoán được sẽ rất dễ tính. Cho nên không khí bớt căng thẳng, ai nấy cũng đều rất thoải mái đứng bên dưới chăm chú nghe thầy đang đứng đối diện nói một cách đồng dục.

Mọi thứ đang diễn ra rất thuận, đột nhiên lớp học trở nên náo nhiệt. Tất cả chú ý đều chuyển sang hướng bên phải, nơi có một cậu thanh niên đang đi tới. Cao Cường đứng trong đám người quan sát, khẽ chau mày lại, gì chứ, tên này...

Chàng trai đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói với thầy: “Thưa thầy, em xin lỗi, do có chút chuyện xảy ra bất ngờ ngoài ý muốn nên em tới tập trung trễ.”

Thầy giáo không giận dữ trách phạt, ngược lại còn tươi cười: “Không sao, chuyện đâu ai muốn, lần sau cố gắng tập trung đúng giờ là được. Em tìm chỗ đứng đi, có gì chưa rõ hỏi lại bạn học.” Trong lúc chàng trai đi xuống dưới hàng ngũ của lớp, thầy nói tiếp: “Bây giờ thầy sẽ tiến hành điểm danh và sắp lại đội hình.”

Từ nãy giờ, mắt Cao Cường chăm chăm dán vào từng đường đi nước bước của chàng trai đó. Cậu cắn chặt môi, ánh mắt đầy lửa hận liếc hần. Thế mà lại để cho mình gặp lại hần, kẻ thù không đội trời chung đáng ghét này. Ông đây sẽ tùy thời thừa cơ ứng biến trả thù nhà người cho bằng được.

Lớp học, nhất là các bạn nữ không ngừng xôn xao về hần. Cậu thừa biết là vì lí do gì. Là do vẻ ngoài hơn người của hần. Giờ khắc này cậu thật muốn đi lên trước lớp công khai vạch trần bản chất thật của hần, muốn cả thế giới biết chuyện gì đã xảy ra giữa hần với mình sáng nay. Khi đó, để coi còn ai quan tâm với vẻ ngoài đẹp mắt của hần không. Nhân cách tồi thì muốn đời chỉ có nát thôi.

Thầy giáo điểm danh xong một tên lại phải nhắc nhở cả lớp trật tự, nhiều lần như thế lớp học mới có dấu hiệu lắng xuống. Cao Cường vẫn đang liếc hần. Minh Thịnh đứng kế bên thấy lạ, hỏi: “Gì đây, cậu đang ghen tỵ với vẻ đẹp của bạn nam sinh đó à? Này, cậu cũng không nên...”

Cao Cường thẳng thừng cắt đứt lời của Minh Thịnh: “Đầu đình, cậu đừng có điên, tớ đây sao có thể đi gato với một tên chỉ được cái mã ngoài như cậu ta? Cậu ta là tên xấu xa.”

Ngay khi cậu vừa nói xong liền bị Trung Hiếu bịt miệng lại, nhỏ nhẹ thì thầm nhắc nhở: “Cậu sao lại nói nam thần của trường như vậy? Nếu không cậu sẽ bị bọn nữ sinh trong trường chôn sống tại nơi này.” Trung Hiếu là bạn cùng phòng.

Lúc này, chàng trai kia nhìn qua bên này. Ánh mắt hai người giao nhau. Cao Cường cố tình tạo nên ánh mắt đầy khiêu khích. Trong lòng nghĩ: Nam thần à? Hãy cố gắng tận hưởng khoảng thời gian ngắn ngủi được yêu mến còn lại đi, ông đây sẽ hạ gục cậu, nhanh thôi. Bản chất xấu xa sẽ sớm bị bại lộ.

Hoàng tử, cũng sẽ có kết cục bị thương? Từ người người mến mộ biến thành một tên không biết lễ nghĩa ai cũng chán ghét? Hình ảnh đó đột nhiên len lỏi trong đầu Cao Cường, khiến cậu không thể nhịn cười. Đột nhiên Minh Thịnh dùng cùi chỏ đụng cậu, kéo cậu trở lại thực tại. Tiếp theo cậu nghe được thầy giáo lặp lại tên mình, thế là cậu thật nhanh đáp có. Trong ánh mắt không hài lòng của thầy, cậu dưới sự chỉ dẫn đi đến vị trí đội hình của mình.

6. Chương 6: Lí Do Cậu Ta Xuất Hiện 3

Thầy giáo tiếp tục: “Quốc Cường.”

Giọng nói dễ nghe phát lên. Cao Cường trợn trắng mắt nhìn Quốc Cường, cái tên khốn kiếp đó, đi tới đứng cạnh bên mình. Cái gì?! Hắn trùng tên với mình à?! Thật là một sự sỉ nhục mà! Quốc Cường, cái tên này không ngừng được lặp lại trong đầu Cao Cường cùng với cơn thịnh nộ, giống như độc thần chú giết chết người được gọi tên.

Cao Cường nhìn sang Quốc Cường. Hắn ta cao hơn mình một cái đầu. Cậu vắn nhỏ âm lượng đủ để hắn ta nghe thấy: “Thì ra cậu cũng biết nói xin lỗi.”

Một giây, hai giây rồi đến một phút trôi qua cũng không có bất kì hồi âm nào. Thái độ không quan tâm không nhúc nhích gì của Quốc Cường càng khiến cho cậu phát điên: “Này! Đang nói chuyện với cậu đó, tên kia.” Cậu thảo gét. Mọi người nhìn cậu giống như nhìn thú lạ nổi cơn điên muốn cắn người. Mà thật sự cậu muốn cắn chết người bên cạnh.

Thầy giáo nhăn mày làm một điệp khúc dài tám cây số nhắc nhở Cao Cường. Lòng hận thù với Quốc Cường trong cậu tăng lên n lần.

Quốc Cường từ đầu đến cuối sắc mặt không chuyển biến, nhìn sang cậu: “Cậu nói chuyện với tôi à?”

Cao Cường không thèm trả lời.

Sau đó, chuyện tiếp theo xảy ra chính là Quốc Cường ngang nhiên trở thành trung đội trưởng vạn người yêu thích, giống như nói thích trăng trên trời liền có rất nhiều người không màng tính mạng hái cho bằng được vàng trắng kia dâng tặng hắn, mong đổi lại một mảnh tình từ phía hắn. Cao Cường cậu mặc dù hết sức phản đối cũng không thể đấu lại bọn người đã bị trai đẹp làm cho mù mắt kia.

Rốt cục, việc cậu có thể làm bây giờ chính là cắn răng chịu đựng nhìn người mà cậu ghét hẳn nhiên trở thành trung đội trưởng, cấp trên của cậu. Xem ra kế hoạch trả thù sẽ gian nan hơn nhiều rồi.

Nhưng cậu cũng không nghĩ mình lại bị tên kia đưa vào tầm ngắm nhanh như vậy.

Bài học đầu tiên chính là đội hình đội ngũ. Tập hợp hàng ngang, hàng dọc, điểm số là một phần khá dễ, cho nên Cao Cường tự tin mình có thể làm tốt.

“Đồng chí số 7, sang phải một chút.” Quốc Cường nói.

Cao Cường thấy bộ dáng Quốc Cường nghiêm túc như vậy hẳn là cũng không tư thù cá nhân, có lẽ là mình đứng không ngay hàng thật nên cũng nghe lệnh di chuyển một tí sang phải. Cậu thầm nghĩ tên này khí chất như vậy cũng vô cùng phù hợp với chức vị. Cậu lại tiếc, giá như nhân cách tốt một tí thì hay rồi.

“Qua trái một tí, qua phải, qua trái, à qua phải.”

Cao Cường thiếu chút nữa nhe răng múa vuốt rời hàng đi lên đánh tên trung đội trưởng Quốc Cường đáng ghét đó một trận. Nhưng nhìn những ánh mắt đang bức dọc nhìn mình thì cậu hiểu, tất cả đều là phe của hắn, mình mà đụng đến nửa sợi tóc của hắn đồng nghĩa với việc bị chôn sống ở đây. Hơn nữa, e rằng sức mình đánh không lại hắn. Cậu thật hối hận mới vừa rồi nói tốt cho hắn. Thật đáng ghét, dám chơi ông à. Được lắm, ông đây ghim mối thù này.

Buổi học đầu tiên đi đến những giây cuối cùng. Cao Cường ngồi xuống thở phì phò. Hôm nay còn chưa xử được hắn đã bị hắn ra tay xử mình trước.

Trời đời này mỗi sự sắp đặt đều là có dụng ý. Gặp được người này, có thể yêu có thể thích cũng có thể vẫn chỉ là người dưng.

Mỗi người xuất hiện trong cuộc đời ta đều có một lí do.

Cao Cường nghĩ, tên Quốc Cường chết tiệt kia đến đây để cho mình biết được người hiền lành ôn hòa như mình cũng sẽ biết ghét cay ghét đắng một người.

7. Chương 7: Trùng

Tổng kết lại một ngày không ngắn không dài, Cao Cường cảm thấy vận của mình hôm nay không được tốt cho lắm. Buổi sáng thì gặp phải một tên ác ôn dám ngang nhiên cướp đồ ăn của mình, còn tưởng mình cố tình gây chuyện để kiếm tiền. Cậu móc trong túi ra hai tờ một trăm ngàn, không nén được muốn chửi thề. Nghĩ tới đây là ăn may chắc? Bàn tay cậu rất muốn nhào nát số tiền đó nhưng suy đi tính lại cũng không có đủ can đảm, dù sao cũng là tiền. Giống như chưa đủ xui xẻo, hắn ta ấy thể lại học cùng lớp với cậu, không những thế còn ngang nhiên trở thành trung đội trưởng – cấp trên của cậu.

Một đời Cao Cường ăn ở hiền lành thế mà lại gặp phải loại chuyện xui xẻo này. Cậu dự định sau khi về sẽ tích cực ăn chay niệm Phật hơn.

Minh Thịnh nằm ở giường bên cạnh thấy Cao Cường lẩn qua lẩn lại lăm băm chuyện gì đó liên tò mò muốn biết: “Cậu có điều bí rứt?”

“Đầu đình, cậu nghĩ xem chúng ta nên làm gì để trải qua 10 ngày ở nơi nhảm chán này? Tổ sắp chịu không nổi.”

Chủ đề này thu hút được chú ý của Trung Hiếu. Hắn cũng không khác gì mấy, toàn thân phát ra sự chán nản đến tột cùng: “Tổ còn đang không biết mình đang sống ở thời đại nào nữa. Nhà vệ sinh và nhà tắm dùng chung thì dơ bẩn, wifi thì không có, 3G, 4G thì lúc có lúc không vô cùng yếu. Mấy thứ cơ bản như vậy không đáp ứng được chúng ta phải sống làm sao trong 10 ngày?”

Nhắc tới mới nhớ, chiều này Cao Cường đã phải chờ hơn nửa tiếng mới có nhà tắm trống. Chiều giờ cậu cũng không lên mạng được.

Minh Thịnh đáp: “Gì vậy, cố lên chứ. Đó cũng coi như là một thử thách để kiểm nghiệm khả năng giới hạn của bản thân. Cậu kêu ca cái gì, thanh niên thì phải cứng rắn lên.” Nét mặt tràn đầy ánh sáng quyết tâm.

“Đầu đình, cậu bớt lại giùm tớ.” Cao Cường quả thực muốn ném cái gối qua trúng người cái tên Minh Thịnh này. Người lúc nào cũng lạc quan là tốt, nhưng trong một số trường hợp thì không nên chút nào.

Trung Hiếu nói tiếp: “Tổ xác định nhịn đi cầu 10 ngày.”

Cao Cường không nhịn nổi cười phá lên, miễn cho bình luận, tên này cũng quá lầy rồi.

Một bạn nam khác cùng phòng cũng góp vui: “Mạng yếu như vậy, lại sống tập thể nhất cử nhất động đều có người biết, tớ phải quay tay thế nào đây?”

“Gánh nhịn đi người anh em. Quay tay nhiều có hại cho sức khỏe.”

“Quay tay cũng có lợi cơ mà.”

“Hại nhiều hơn lợi.”

“À tớ có một bộ phim rất hay, cậu muốn xem chứ? Lấy giá mềm cho cậu thôi.”

Cao Cường hét lên: “Các cậu im ngay, người ngoài nghe được còn tưởng phòng chúng ta là một động của những tên biến thái.” Nghe mấy tên trong phòng hăng hái thảo luận về chủ đề này, cậu đột nhiên cảm thấy mình bị sỉ nhục vô cùng nặng. Đường đường nhân cách thanh cao như mình lại phải ở chung với bọn hạ lưu như vậy. Cậu cũng không phải là muốn bài trừ, chỉ là mấy chủ đề nhạy cảm như vậy cũng phải biết chọn thời cơ và thời điểm nói.

Minh Thịnh cười cười: “Thôi nào, chẳng lẽ cậu không quay tay? Nói tớ biết, một ngày mấy lần. Đừng ngại, toàn anh em con trai với nhau.” Cả đám cười ha hả.

Gân xanh nổi lên, Cao Cường tức đến phát điên: “Không thèm quan tâm đến bọn cậu nữa.” Nói xong cậu lục trong va li đồ định tìm chiếc áo khoác mặc đi ra ngoài chơi nhưng lại phát hiện không có mang theo. Rõ ràng là đã kiểm tra kĩ lưỡng rồi mà. Thế là cậu đành phải ra ngoài không áo khoác.

8. Chương 8: Trùng 2

Ngoài trời gió đêm không biết từ nơi nào thổi lướt qua khiến cho người ta cảm nhận được sự mát mẻ cũng có chút lạnh tái da của màn đêm. Cao Cường thỉnh thoảng ôm người run lên, nhìn lên bầu trời đêm. Do nơi này cách biệt khỏi trung tâm thành phố, không có những tòa nhà cao vút rực rỡ ánh đèn, không có âm thanh huyền ảo của xe cộ, cũng không có khói bụi nên bầu trời đêm nhìn bao la rộng lớn hơn, trong lành hơn. Từ đây cũng có thể quan sát được những ngôi sao lấp lánh cùng ánh trăng non đang dần lên cao. Dưới những cơn lao xao của các tán cây, cậu đi vô định về phía trước, nhìn bên phải một đám người tụ lại chơi ma sói một chút, nhìn bên trái một đám người khác cười đùa một chút. Nơi này quả thực khiến người ta rời khỏi màn hình điện thoại, gặp gỡ và kết nối với nhau nhiều hơn.

Cậu rốt cục dừng lại ở một nơi khá tối và vắng người, ngồi xuống bên lề. Cao Cường lấy điện thoại ra, vào mục tin nhắn, nghĩ xem nên viết gì để gửi cho người được chọn. Phân vân một hồi, viết rồi lại xóa, cuối cùng cậu thở dài nhấn nút gửi. Nội dung tin nhắn đơn giản: Em ở đây khá tốt, mạng yếu nên em không nhắn tin được nhiều.

Ngay cả chúc ngủ ngon ba từ đơn giản vậy cậu cũng không cách nào bắt bản thân mình viết ra được.

Đột nhiên lúc này cậu nghe được âm thanh kì lạ gì đó ở cách mình không xa. Có người sao? Cao Cường chậm rãi dùng đèn flash của điện thoại chiếu sang bên cạnh. Giây kế tiếp cậu liền cảm thấy giật mình nhích người về đằng sau một quãng, thiếu chút nữa là hét lên có ma.

Cậu nhắm mắt, dưới sự trợ giúp của đèn flash, thấy được Quốc Cường. Không lẫn đi đâu được, còn ai có thể đẹp xuất sắc hơn hẳn được nữa chứ?

“Tắt đèn flash nhanh lên.” Quốc Cường híp mắt lại, dùng tay cản trở ánh sáng đi vào mắt mình.

Lòng thù hận giống như một cơn bão lại nổi lên, Cao Cường đưa điện thoại lại gần hơn, cố tình làm cho ánh sáng chiếu tới hẳn mạnh thêm, giọng điệu đầy trêu người: “Tôi đây không tắt đó làm gì được nhau? Cho cậu biết thế nào là đắc tội với tôi.”

“Chuyện gì?”

Câu hỏi này càng khiến cho cậu tức điên: “Cậu nhanh quên quá rồi đó! Để tôi nhắc cho cậu nhớ. Tôi...”

Cậu định nói nhưng lại bị Quốc Cường cắt ngang. Hắn một tay đưa ra, nhẹ nhàng như gió trong chớp mắt đoạt lấy điện thoại của Cao Cường.

Cao Cường nhào tới liều mạng giành lại điện thoại nhưng đối phương cơ bản không cần di chuyển cũng có thể ngăn cản cậu lại được.

Cao Cường nói: “Trả điện thoại cho tôi.”

Quốc Cường dùng chiêu gây ông đập lưng ông, dùng đèn flash chiếu lại vào mắt Cao Cường khiến cậu không tài nào mở mắt ra được. Hắn nói: “Bớt gây chuyện đi.”

Ánh sáng tắt, Cao Cường mở mắt ra, không vui vì hắn làm mình ra nông nỗi này: “Là ai gây chuyện trước chứ hả?!”

“Là ai cậu tự biết.”

Hai người lại đang nói đến hai vấn đề khác nhau. Cao Cường đang nói đến chuyện lúc sáng, nên Quốc Cường là người gây sự đầu tiên. Quốc Cường lại trước sau đều nói đến chuyện hiện tại, nên Cao Cường là người gây sự trước.

Cao Cường không chịu thua: “Tôi ngồi đây từ nãy giờ rồi. Cậu ở đây làm cái gì?! Muốn nhát ma người khác à?”

“Cậu có thấy con mà nào đẹp như vậy không?”

“Chớ có nói nhăng nói xàm!!” Cậu cũng không cách nào phản đối lại. Ừ, cậu ta rất đẹp, có trở thành ma cũng sẽ rất đẹp.

9. Chương 9: Trùng 3

Cậu lại nói tiếp: “Đúng là oan gia ngõ hẹp. Không muốn gặp mà sao hết lần này đến lần khác lại gặp vậy trời. Còn chưa tới tháng cô hồn. Cậu nhanh biến cho khuất mắt tôi đi.”

Quốc Cường bộ dáng không vui, giọng nói vừa nhẹ nhàng như gió lại vừa lạnh như băng khiến người ta cảm thấy không hiểu được lại lạnh sống lưng: “Người biến ngay lập tức phải là cậu.”

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu nghe qua giọng điệu đáng sợ đến như vậy. Tức giận trong lòng dần dần tắt đi, cậu lại dần dần biến thành một con thỏ đứng trước con hổ, vô cùng kinh sợ.

Khuôn mặt hiện tại của hắn có dạng gì đây? Đang rất tức giận sao? Có lầm không? Người tức giận phải là mình mới đúng!

Thấy người trước mắt im lặng, Quốc Cường nói tiếp: “Sao, sợ tôi rồi?” Lần này hắn đã khôi phục ngữ điệu bình thường.

Cao Cường có chết vẫn mạnh miệng: “Ai, ai lại sợ chứ!” Có chút lấp bắp.

“Tôi ngồi ở chỗ này trước khi cậu đến. Vậy ai mới phải là người đi? Hơn nữa tôi là trung đội trưởng của cậu.”

“Trung đội trưởng thì đã sao? Thì cái gì cũng phải nhường cho cậu à? Mơ đi, không đời nào. Tôi cứ ngồi ở đây phiên cậu đó, rồi sao, làm gì nhau?” Không hiểu sao Cao Cường lại cứ đầu muốn khiêu chiến.

“Ấu trĩ.” Quốc Cường phát ra hai từ.

“Này, cậu nói ai ấu trĩ hả?” Thấy Quốc Cường im lặng không trả lời, cậu nói tiếp: “Thái độ đó là sao? Khinh người à?”

Quốc Cường vẫn không có phản ứng gì. Cao Cường rốt cục đành để cơn giận lại trong lòng, không ngừng liếc về phía hắn.

Kì thật bóng tối bao trùm khắp người hắn. Cậu không cách nào biết được hắn đang làm gì. Âm thanh từ phía hắn cũng không có. Cậu dựa theo dự cảm cảm nhận được sự tồn tại của hắn bên cạnh, chỉ vậy thôi.

Ngồi im lặng trong bóng đêm như vậy, hắn thật khó hiểu!

Được rồi, ông đây sẽ khiêu chiến đến cùng. Thế là cậu và hắn ngồi cách nhau chưa đầy nửa thước, không gian đêm tĩnh lặng không nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu, tiếng Cao Cường thỉnh thoảng đập muỗi ở chân. Cao Cường một chút sẽ nhìn xung quanh thăm nghĩ mình sẽ chôn chân ở nơi này đến bao giờ, một chút sẽ nhìn sang Quốc Cường bên cạnh thăm hỏi hắn đang làm cái quái gì mà im lặng thế.

Thời gian trôi đi một chút, hai người vẫn giữ nguyên trạng thái ngồi cạnh nhau nhưng không nói chuyện, cho đến khi tiếng còi thật lớn phát ra báo hiệu giờ điểm danh và tắt đèn ngủ. Cao Cường thấy được Quốc Cường đang định rời đi, hắn cũng không định nói gì, đột nhiên cậu có chút luyến tiếc phát ra một câu mà cậu cũng không ngờ: “Cậu trùng tên tôi.” Lời vừa nói ra cậu muốn thu về ngay lập tức.

Quốc Cường vậy mà trả lời: “Cậu mới là trùng tên tôi.”

“Cậu trùng tên tôi.”

“Cậu trùng tên tôi.”

“Cậu trùng.”

“Cậu trùng.”

Thoáng chốc Quốc Cường đi lao mất vào đêm đen, để lại Cao Cường ngẩn ngơ đứng lại chỗ cũ. Hắn ở phòng nào?

Cuối cùng cậu đi về phòng của mình. Đèn đã tắt, mọi người cũng đã chuẩn bị ngủ. Cao Cường nằm vào giường của mình, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài khung cửa sổ, vạn vật đã chìm vào giấc ngủ. Trên bầu trời là ánh trăng rực sáng khẽ chiếu ánh vàng huyền diệu xuống một nửa thế giới, len lén chui qua khung cửa sổ soi lên gương mặt của Cao Cường. Đêm nay, không giải thích được, trong lòng Cao Cường rất vui vẻ.

Tiếng sáo từ nơi nào đó giống như một khúc nhạc mê hoặc, du dương lúc trầm lúc bổng nhẹ ru Cao Cường mơ màng. Hay, thật hay, là tiếng sáo từ nơi nào? Ai là người thổi?

Câu hỏi kết thúc bằng hình ảnh của Quốc Cường, trái tim ở lồng ngực trái đột nhiên giống như bị một mũi tên vô hình đâm vào.

Cao Cường nhắm mắt lại, khi ngủ còn khẽ mỉm cười.

10. Chương 10: Một Ngày Nửa Lại Trôi 1

Phòng ngủ vốn dĩ tối om đột nhiên sáng bừng lên, Cao Cường cùng mọi người trong phòng nheo mắt lại, mặt nhăn nhó. Tiếp theo Cao Cường nghe được tiếng của Minh Thịnh đi đến từng giường nói: “Mau thức dậy chuẩn bị đi, chúng ta phải tập trung tập thể dục lúc năm giờ.”

Cả đám đồng thanh than trời một cái đầy thê thảm. Bình thường toàn ngủ tới sáng, ít nhất cũng phải là 6 giờ mới thức, thậm chí như vậy cũng cảm thấy uể oải. Cao Cường quắn toàn thân trong chiếc chăn màu lam nhạt quen thuộc, màu sắc mà cậu yêu thích nhất, lăn qua lộn lại mấy vòng, đấu tranh nội tâm thật dữ dội, sau đó mới có dũng khí vén chăn ra, ngồi dậy. Giây phút cậu không còn bọc trong tấm chăn nữa là giây phút cậu run lên vì lạnh, cậu lại chui vào chăn tiếp, ừ một hồi khi thấy đã sắp 5 giờ cậu mới khổ sở ôm người đi làm vệ sinh cá nhân.

Trước khi bước ra khỏi cửa, cậu sực nhớ đến một chuyện, hoàn toàn tỉnh ngủ, nén lại ở cửa hỏi mọi người trong phòng: “Tối qua các cậu có nghe thấy tiếng sáo không?”

Người trả lời có, người trả lời không. Cao Cường cảm thấy chuyện này thật lạ, trong quân ngũ cũng sẽ có người thổi sáo sao? Chẳng lẽ qui tắc trong quân đội dù khắc nghiệt cũng không có bài trừ thổi sáo vào ban đêm? Cậu chợt nghĩ, như vậy cũng được, mình dù gì cũng thấy tiếng sáo đó rất hay, buổi tối nghe âm thanh du dương êm ái của nó càng dễ ngủ hơn.

Chật vật một hồi cũng vệ sinh cá nhân xong, lúc cậu trở về phòng đã thấy cả đám thay đồ chuẩn bị xong xuôi.

Nhiệt độ trong phòng vào sáng sớm vốn dĩ đã lạnh như vậy, ngoài trời còn lạnh hơn. Tiếng còi tập trung đến hẹn lại lên, Cao Cường ôm người đang run lẩy bẩy đi cùng mọi người ra tập thể dục. Bầu trời vẫn còn đen như mực, cậu còn có thể thấy được trăng bạc chưa tàn, nằm cạnh một ngôi sao vừa to vừa sáng.

Bài thể dục buổi sáng tuy cũng không khó lắm, động tác tuy đơn giản nhưng rất nhiều, hơi khó nhớ, ít nhất là với Cao Cường. Trở về phòng, việc đầu tiên cậu làm chính là chui vào trong chăn, bây giờ có đánh chết cậu cũng sẽ không chui ra bên ngoài.

6 giờ, trời bắt đầu sáng lên một chút, mọi người bắt đầu đi ăn cơm. Buổi sáng thì sẽ ăn món nước, điều này cậu đã được phổ biến, nhưng không nghĩ tới món nước chính là mì gói. Cũng may là cậu có chuẩn bị mang theo đồ ăn, chứ không thì cậu sẽ sớm thành bộ xương khô mất. Sáng sớm ăn mì gói thì lấy sức đâu mà học? Thế là ăn xong, lúc trở về phòng, cậu lại ăn thêm một ít bánh mì tươi và uống một hộp sữa.

Mặc bộ quân phục màu xanh, Cao Cường cảm thấy vô cùng thú vị. Cả đời cậu cũng không ngờ có một ngày cậu sẽ mặc loại trang phục như vậy. Cậu nhìn mình ở trong gương, nhìn đi nhìn lại đều cảm thấy mình cũng ổn trong hình dạng như vậy. Cậu đi tới đi lui ở trong phòng, bắt chước theo dáng vẻ của một người lính mà cậu thường thấy trong phim ảnh. Minh Thịnh đang xắn ống quần cũng không quên trêu chọc cậu: “Thiếu tướng, ngài đi qua đi lại như vậy là đang suy tính nên dụng binh thế nào sao?”

Cao Cường cũng muốn diễn sâu: “Đầu đình, cậu nói cái gì, thần thái dũng mãnh như tở đây mà là thiếu tướng sao? Ít nhất cũng phải làm đại tướng thống lĩnh toàn quân đội.”

Trung Hiếu vừa mang giày xong, nhìn bộ dáng của Cao Cường, trên dưới đánh giá một tí: “Nhìn cậu mặc đồ này dễ thương đó chứ.”

11. Chương 11: Một Ngày Nữa Lại Trôi 2

Cái gì gọi là dễ thương? Mặc quân phục mà dễ thương thì đi đánh trận ai sợ? Phải hùng dũng mới được. Cậu cố gắng làm vài động tác và biểu cảm khiến mình ngầu hơn, hỏi: “Hiếu, thấy tở còn dễ thương không?”

Nhận được cái gật đầu, Cao Cường nhăn mặt. Thấy vậy Trung Hiếu nói tiếp: “Dễ thương như vậy, khi ra trận lỡ bị địch bắt, có lẽ chúng sẽ thấy không nỡ ra tay mà tha mạng cho cậu.”

“Thôi đi, loại đó tở không cần. Tở đây thà hi sinh vinh quang vì Tổ quốc, còn hơn giữ được tính mạng theo cách nhục nhã như vậy.” Từ đó trong Cường bừng nắng hạ; Mặt trời chân lý chói qua tim.

Cả phòng rủ nhau chụp vài tấm hình làm kỉ niệm, sau đó cùng nhau đi tới chỗ học. Ngày thứ hai, tất cả đẹp đã mặc quân phục. Đi tới nơi đâu cậu cũng thấy màu xanh. Tất cả mọi người đều hầy còn rất trẻ, trong trang phục như vậy liền toát lên một hào khí đến ngất trời. Tự dưng cậu cảm thấy có chút nhớ hình ảnh những con người ăn mặc thời trang xuất hiện trên đường phố ở trung tâm thành phố. Cậu còn phải nhìn mọi người mặc quân phục trong 8 ngày nữa. Thời gian sao mà trôi chậm quá đi. Ở một nơi xa xôi tách biệt không khói bụi thành phố, mạng mèo thì chậm chờn này, chắc mình sẽ trở nên đi chậm với thời đại mất.

Tới nơi, thứ hiện lên trong ánh mắt của cậu đầu tiên chính là hình ảnh Quốc Cường đang ngồi dựa lưng vào tán cây bấm điện thoại, giống như chỉ chăm chú chơi game, còn tất cả chuyện thế sự đều không màn tới. Hắn mặc trang phục quân đội, khí chất như vậy liền có thể dễ dàng bị nhầm lẫn là một tên tướng cấp cao. Người đẹp hần là mặc bất kì loại trang phục nào cũng đều rất đỉnh. Hắn đặc biệt vô cùng, diện mạo uy nghiêm oai phong của một người trưởng thành, còn tư thế ung dung chơi game lại giống như một đứa trẻ con. Hai phong cách vô cùng đối lập cùng xuất hiện trên người hần lại nghiêm nhiên vô cùng hài hòa. Nếu ném hần ta vào đám đông thì vẫn có thể dễ dàng nhận ra hần.

Cũng không có gì quá bất ngờ, khi Quốc Cường liền trở thành thần tượng của biết bao cô gái, thậm chí là con trai cũng mến mộ.

Nếu có ai đó nhắc tới Quốc Cường, thì sẽ toàn nghe được những lời ca ngợi.

Nếu có ai đó nhắc tới Cao Cường, thì sẽ nghe được câu “Cậu ấy là ai?”

Một cái tên, hai số phận.

Khi lớp bắt đầu học, Quốc Cường do làm trung đội trưởng nên đứng ở phía trên chỉ đạo lớp. Ở trong hàng ngũ nhìn lên, Cao Cường nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua giữa hai người. Hần lấy đồ ăn của mình, mặc dù không xin lỗi nhưng dù sao thì cũng đã trả mình 200 ngàn, còn nhiều hơn gấp mấy lần số tiền mình phải bỏ ra để mua; tối qua là do mình làm phiền hần trước, chỗ đó rõ ràng là hần đã ngồi trước mình rồi. Tổng kết lại, mình với hần coi như là 1-1, hòa nhau, mình cũng không còn lí do gì phải ghét hần nữa. Vậy cứ coi như là bạn học bình thường đi, từ đây nước sông không phạm nước giếng, nếu hần không làm gì mình thì mình cũng sẽ quên sạch mọi chuyện.

Buổi học kết thúc trong sự mong chờ mỗi mòn của học sinh. Cao Cường cởi chiếc nón trên đầu xuống, quạt quạt vào người mình, đang định đi về phòng tắm rửa chuẩn bị ăn cơm thì bị Quốc Cường kêu lại: “Này cậu kia.”

Cao Cường quay lại, cậu vô cùng bình thường hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cậu đi dẹp vật chất.”

12. Chương 12: Một Ngày Nữa Lại Trôi 3

Cao Cường khựng lại, trong đầu phân tích. Chắc hẳn cũng không phải là cố tình sai vật mình, chỉ đơn giản là phân công thôi, hôm nay mình thì ngày mai sẽ tới lượt người khác. Nghĩ thế nên cậu cũng không tức giận gì mà rất hòa bình mang những trang thiết bị phục vụ việc học đi dẹp. Điều bất ngờ là hẳn lại đi dẹp đồ cùng cậu.

Cao Cường đi ở đằng sau, vẫn luôn quan sát Quốc Cường đi ở phía trước. Hắn đội nón ngược về phía sau. Ngửa miệng đến độ không chịu nổi nữa, phải nói ra: “Này người kia, đội nón kiểu đó cũng quá không tôn trọng quân đội.”

Không nhận được hồi âm, Cao Cường cắn răng khinh bỉ, hận muốn cắn chết người này. Được được, không nói chuyện với tôi thì tôi đây cũng không thèm nói chuyện với cậu nữa.

Buổi trưa, trời nắng gắt gao, Cao Cường ở trong phòng, thông qua khung cửa sổ, nhìn ra khoảng sân trống trải ở ngoài kia. Để đi đến nhà ăn thì cậu phải băng qua con đường đó. Cậu không mang theo áo khoác, trong phòng lại chẳng ai có dù, nếu cậu đi ăn thì xác định sẽ đen lên một tông, bởi vì da cậu rất dễ ăn nắng.

Tính toán một hồi cậu đưa ra quyết định: “Trưa nay tớ không đi ăn.”

Trung Hiếu đi tới: “Sao thế? Dù gì cũng đã đóng tiền đầy đủ, không ăn thì sẽ rất phí tiền.”

Minh Thịnh vẻ mặt vui tươi đi tới chào cổ Cao Cường: “Thế đưa thẻ ăn của cậu cho tớ, để tớ đây ăn giúp phần của cậu.”

“Dừng hòng!” Cao Cường chán ghét đi tới giường mình, lục lọi hết chỗ này tới chỗ khác, sắc mặt tối sầm giống như sắp tận thế nhìn đám người trong phòng, hét lên: “Các cậu ăn hết đồ ăn dự trữ của tớ rồi có đúng không?!”

Cả đám làm chuyện xấu bị phát hiện, vừa chột dạ vừa áy náy không dám trả lời.

Cao Cường tiếp tục quát: “Bọn cầm thú các cậu, biết ngay mà. Mau mua lại cho tớ!”

Bọn họ đồng thanh trả lời: “Hả? Bọn tớ là sinh viên nghèo làm gì có tiền mua trả lại cho cậu.”

Cao Cường đau khổ nước mắt không tuôn, quỳ gối trên giường, đưa tay ôm lấy ngực trái, nhắm mắt, giọng nói như có như không: “Ồi, đồ ăn của tôi, cứu tinh của tôi.”

Thế là không chỉ hôm nay mà nhiều ngày sau đó cậu không còn lựa chọn nào khác phải đi ăn ở nhà ăn rồi. Không ăn thì sẽ chết đói thật sự, bởi vì cái nơi chim không thèm đậu này làm gì có chỗ nào bán đồ ăn.

Thế là bọn kia cảm thấy có lỗi, thống nhất từ hôm nay mỗi ngày mỗi người sẽ cho Cao Cường mượn áo khoác. Hôm nay Minh Thịnh là người đầu tiên. Cậu mặc áo khoác của tên đầu đinh này vào, đi tới chỗ ăn. Cậu cố tình đi chậm, để cho tên đầu đinh này bị nắng đốt cháy da, như một cách trừng phạt. Cậu nhìn sang những thành viên khác, thầm mắng, từng người từng người rồi cũng sẽ phải trả giá như vậy.

Không lường trước, trong tầm mắt của cậu lại hiện lên hình ảnh Quốc Cường che ô đi. Đáng vẽ tiêu sái đó vô cùng nổi bật trong cái nắng rực như thế.

Cậu liền hỏi thúc bọn cùng phòng đi nhanh lên, cố tình làm ra dáng vẽ không quan tâm vượt qua mặt của Quốc Cường.

Tối hôm đó, nửa đêm cậu đột nhiên thức giấc. Cậu nghe thấy tiếng sáo giống hôm qua từ đâu đó bay khắp không gian, truyền vào phòng của cậu. Cậu bật người ngồi dậy, tựa người vào cửa sổ, đặt hai tay và cầm lên khung cửa, nhìn ra thế giới đêm bên ngoài, rồi lại nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Đường như tất cả mọi thứ đang lắc lư nhịp nhàng trong giai điệu chậm rãi bay bổng của tiếng sáo, cậu cảm thấy mình yên bình đến lạ trong sự bao bọc của tiếng sáo. Là ai đã ngân lên khúc sáo tuyệt vời như vậy?

13. Chương 13: Tư Cách 1

Nhà ăn hiện tại được lấp đầy không chỉ bởi người và thức ăn, mà còn bởi những tiếng nói cười làm cho không khí huyền ảo hẳn lên. Ở một nơi rừng núi xa xôi tách biệt như vậy, có lẽ nơi duy nhất có phát ra âm thanh đầu vết của con người chính là cái trung tâm huấn luyện quân sự này. Cao Cường buổi sáng nghe tiếng chim hót, buổi trưa nghe tiếng lá xào xạc, buổi tối lại nghe được tiếng côn trùng kêu. Chỉ thiếu mỗi tiếng chó sủa hú lên lúc nửa khuya hay tiếng cộp tấn công con mồi nữa thôi là đủ bộ sống trong rừng rú. Cao Cường thật quan ngại, không biết sau mười ngày ở lại đây mình có bị thuần phục trở thành một con người nguyên thủy hay không. Không biết mạng internet, xe cộ, nhà cao tầng, trà sữa... là gì.

Thấy Cao Cường im lặng chậm rãi cho đồ ăn vào miệng, dáng vẻ lại trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó, Minh Thịnh nhất cử nhất động đều nhẹ nhàng, len lén đưa đũa qua gấp lấy một chút thịt trong phần ăn của Cao Cường.

“Aaaaaaa, đau tố!” Hắn phát ra âm thanh kêu la đau đớn.

Cao Cường mắng hắn: “Tên đầu đinh nhà cậu dám cướp đồ ăn của tố! Tố đánh như vậy còn nhẹ, lần sau còn như vậy nữa là tố không nương tay đâu. Đừng hòng làm chuyện xấu với tố.”

Minh Thịnh cười cười đầy thảo mai: “Hi hi, ai dám làm chuyện xấu với cậu chứ. Chẳng phải cậu nói đồ ăn không ngon sao? Không ăn rồi bỏ cũng uống, nhường lại cho tố đi. Lãng phí làm gì.”

Cao Cường đang nhai cơm, nghĩ thứ trong miệng là Minh Thịnh thì hay rồi, ánh mắt không mấy thiện chí: “Cậu còn nói?! Là ai hại tố như vậy chứ?! Đáng lẽ ra đem đồ ăn dự trữ đủ cho 10 ngày, vậy mà bị mấy tên khốn các cậu ăn sạch trong một ngày. Cậu xem giờ tố thể thảm rồi này. Cơm ở đây nấu dở quá đi!!”

Phát Đạt ngồi ở một bên này giờ vẫn đang ăn cũng bày tỏ sự đồng tình: “Đúng rồi đó. Bữa đầu ăn ở đây ngon như thế, tố còn tưởng là mười ngày sau cũng sẽ được ăn ngon như vậy. Ai ngờ, mấy bữa sau nấu giống như không phải cho người ăn.” Đạt là một người cùng phòng với Cao Cường.

Trung Hiếu cũng gật đầu: “Đồ ăn quá nhạt nhẽo. Mấy anh nấu đồ ăn ở đây chắc cũng nhạt không kém.”

“Muối Tây Ninh cũng không làm mấy người đó mặn lên nổi.”

“Trước giờ tố còn nghĩ mình là người nhạt nhẽo nhất. Giờ thì mới biết còn có thứ nhạt nhẽo hơn.”

Cả đám cười ha hả cả lên. Minh Thịnh đứng ngoài cuộc vui: “Dở sao các cậu còn ăn?”

“Không ăn cho chết à? Tố không muốn thành ma đói ở nơi này đâu. Hơn nữa, nếu thành ma, cho dù có muốn hù dọa người cũng không có một ai để dọa.” Khẩu khí của Cao Cường có hơi mạnh.

Đôi mắt Minh Thịnh giống như mắt mèo khi nhìn thấy con mồi, sáng rực lên. Cao Cường đã làm hắn nhớ ra một chuyện: “Nhắc tới mà tố mới nhớ. Các cậu có nghe mọi người đồn với nhau chuyện này không?”

Sự lấp lửng cùng với điệu bộ mờ ám của Minh Thịnh giống như là mật thu hút ong, thành công khiến những người còn lại tò mò: “Chuyện gì?”

Hắn nói tiếp: “Mọi người đồn rằng ở đây có ma. Có người thấy một cái bóng trắng đi thoáng qua ở phía sau dãy phòng ngủ của chúng ta, sau đó biến mất vào chỗ tối không thấy đâu nữa.”

“Trời ạ.” Cả đám không hện mà cùng phát ra âm thanh thất vọng: “Còn tưởng là chuyện gì ghê rợn lắm. Bọn tớ không tin có ma đâu nha. Thời đại nào rồi chứ. Có lẽ chỉ là một ai đó đi trực đêm mà mặc áo trắng thôi. Chẳng phải trong quân đội người ta thường ẩn mình để trực sao? Tránh kẻ địch phát hiện.”

“Nơi đó làm gì có ai trực.” Minh Thịnh cãi lại.

“Thế cậu tin là có ma thực sao?”

Minh Thịnh tràn đầy tự tin gạt đầu một cái: “Muốn kiểm chứng không? Tớ cũng muốn thấy ma có bộ dạng như thế nào.”

Lời đề nghị mang tính thách thức này khiến cả đám bọn họ sờ cảm đắn đo suy nghĩ, một hồi liền đồng ý: “Nhưng nếu không có ma thì cậu sẽ bị phạt, được chứ?”

Minh Thịnh trong phút cao hứng không chút suy nghĩ liền đồng ý: “Được thôi. Ngược lại các cậu cũng sẽ bị phạt. Hình phạt do đối phương quyết định, không được từ chối.” Hắn quay sang hỏi: “Cường, cậu cũng sẽ đi chứ?”

14. Chương 14: Tư Cách 2

Cao Cường nãy giờ theo dõi chuyện này, trong đầu còn đang chửi rửa bọn này trẻ con quá. Hồi nhỏ cậu cũng cùng đám bạn trong xóm chơi trò này, rốt cục không có thấy gì cả. Cậu muốn tham gia, chính là vì muốn thấy bộ dáng lúc thua cuộc và nhận hình phạt của Minh Thịnh như thế nào, nhất định cậu sẽ cho hắn một trận thê thảm nhất nhớ mãi không quên.

“Ừ, đi thì đi. Nhưng rủ thêm nhiều người.” Cậu đáp.

“Cậu sợ hả? Ha ha.”

Cao Cường nhìn Minh Thịnh đang hả hê cười, trong đầu nghĩ: Đầu đình à, cậu cười cho đã đi, ngày tàn của cậu sắp đến rồi.

Trời chiều hừng ánh nắng vàng đậm pha chút đỏ ở nơi cuối chân trời. Sau đó, như một vòng tuần hoàn, hoàng hôn dần nhường chỗ cho đêm tối.

Như đã hẹn, 9 giờ 30 phút tối, cả đám triển khai kế hoạch như đã bàn bạc. Đến giờ theo điều lệnh, phòng ngủ tắt đèn tối om, trên giường là những đồ vật được sắp xếp khéo léo giống như người thật đang trùm chăn ngủ. Cả đám năm người giống như kẻ trộm, trên tay cầm điện thoại với những mục đích khác nhau: chụp hình kỉ niệm khi thấy ma, dùng đèn flash soi đường, để thấy ma rõ hơn. Có người còn chuẩn bị trước tin nhắn trấn trối với người thân.

Nhẹ nhàng, cẩn thận, năm người rốt cục cũng đã đứng ở cách chỗ bị đồn có ma không xa. Bọn họ tinh thần thép, không sợ gì cả, ngược lại còn rất háo hức.

Buổi tối nơi này rất nguyên sơ. Gió rừng vừa mạnh vừa lạnh thổi qua, khiến cây cối không ngừng rung rinh mạnh. Bọn họ co người vì lạnh nhìn xung quanh, không hiểu sao càng lúc bọn họ càng cảm thấy sống lưng mình đổ mồ hôi, dần dần sinh ra ảo giác, không ngừng nhìn dáo dác xung quanh. Ánh trăng non vàng nhạt đang dần leo lên đỉnh.

“Đi về được rồi, chúng ta đứng đây nãy giờ mà có thấy gì đâu.”

Minh Thịnh vẫn còn chưa chịu thua: “Từ từ đã, chưa tới giờ linh. Nếu 12 giờ mà không thấy gì thì chúng ta về.”

Cả đám cũng vô cùng nhẫn nại chịu đựng muỗi đốt đứng chờ.

“Mấy ~ giờ ~ rồi~~?” Khuôn mặt Minh Thịnh dần dần tái xanh, giọng nói không kiềm được vô cùng run rẩy.

Đám người còn lại cũng bắt đầu dựng tóc gáy: “12 ~ giờ ~ rồi ~” Khi nói xong câu này họ đồng thanh hét lên, sau đó bán sống bán chết chạy đi tán loạn. Họ nhìn thấy một cái bóng trắng đang đi qua đi lại, như có như không, chân không chạm mặt đất.

Cao Cường nhìn thấy, còn chưa kịp sợ hãi đã ngã xỉu tại chỗ, huống chi là bỏ chạy như những người khác.

Đến khi cậu mở mắt tỉnh dậy, mơ hồ nhớ lại chuyện gì đã xảy ra lúc nãy thì cậu ý thức được mình đang nằm trên đất. Thứ tiếp theo khiến cậu bất ngờ hơn chính là tiếng sáo quen thuộc ấy lại ngân lên. Cậu, trong nhất thời quên đi mình đang và cần phải sợ chuyện gì, đứng dậy, nhờ sự trợ giúp của điện thoại, chậm rãi lần theo nguồn âm thanh.

Lối mòn dẫn tới nơi âm thanh truyền đi. Cậu soi đèn flash vào phía trước. Dưới ánh đèn, một người hiện lên vô cùng rõ ràng, đang ngồi trên tảng đá, dựa lưng về phía cậu, tay cầm cây sáo đang đặt trên miệng. Hình ảnh như thế rõ ràng đẹp đến mức khó tin. Đẹp, đẹp đến tính từ đẹp này cũng không còn có thể miêu tả nổi.

Bóng lưng ấy, vừa nhìn thấy cậu đã nhận ra được là ai.

Tiếng sáo bỗng dừng lại. Tiếp theo, Cao Cường vừa có chút kinh ngạc, vừa có chút lúng túng khi Quốc Cường đang quay mặt sang phải, bình thường nói: “Đến đây làm gì?”

Cao Cường trách thầm trong lòng. Cái gì chứ, nói chuyện với tôi bằng tư thế như vậy có phải quá khinh người rồi không? Nhìn cũng không dùng tròn vẹn con mắt để nhìn người ta nữa!!

Cậu phát hiện từ khi biết được Quốc Cường, mình ngày càng khẩu nghiệp.

15. Chương 15: Tư Cách 3

Cao Cường đi lại gần Quốc Cường, trong tầm mắt của hắn ngồi xuống bên cạnh tảng đá, dựa lưng vào đó, hơi nghiêng đầu hướng lên phía trên: “Ai bảo cậu đêm hôm khuya khoác thế này mà ra đây thổi sáo. Tôi nào có ngờ tiếng sáo này là do cậu thổi.”

“Ai cho cậu dựa người vào tôi?” Quốc Cường ngồi trên tảng đá, nhìn xuống bên dưới Cao Cường đang nhìn mình. Tảng đá cũng không cao lắm, cũng hơi nhỏ, cho nên với khoảng cách được tạo ra giữa hai người tùy thời đều có thể dán vào người đối phương. Quốc Cường lập tức dời ánh mắt về phía khác: “Ánh mắt nhìn tôi như vậy là muốn tiền sao? Tôi không có đem.”

Cao Cường nhe răng múa vuốt, muốn cắn chết người này rồi đem xác đi phi tang: “Này, ai thêm xin tiền của cậu chứ?! Còn nữa, lại nói nói tôi dựa vào cậu, tôi chính là đang dựa vào tảng đá thôi. Cậu nhìn kĩ cho tôi.”

Quốc Cường chẳng thèm quan tâm nhìn dù cho Cao Cường đang cố gắng thể hiện mình đúng: “Cơ bản thì cũng giống nhau thôi.”

Cao Cường tức muốn chết: “Cậu có học lô gic học không vậy? Hay là bị rớt môn này hả?!”

“Yên lặng!” Quốc Cường nói tiếp: “Còn ồn ào nữa tôi đá cậu văng khỏi đây!”

“A a, hay là cậu cãi không lại thì muốn dùng bạo lực.”

Lời vừa nói xong cậu liền bị ăn một cái cốc đầu. Quốc Cường nói: “Cảnh cáo lần một!”

Cậu vừa định cãi lại thì ăn tiếp một cái cốc: “Cảnh cáo lần hai!”

“Này này, cậu lấy quyền gì mà đánh tôi?” Cao Cường ôm đầu, cũng không đánh lại.

“Trung đội trưởng của cậu, đủ quyền chưa?”

“Cậu muốn lạm quyền làm chuyện xấu ư? Tôi sẽ tố cáo cậu. Hơn nữa, hiện tại cũng không phải là lúc đang tập luyện.”

“Thích.”

“Vậy giờ tôi thích thì tôi cũng có thể đánh cậu à?” Cao Cường đặt vấn đề vô cùng hiểm yếu.

“Ừ.”

Cái gì?! Hắn ta thế mà dễ dàng nói ừ như vậy. Được được, để tôi đây dạy cậu thế nào là éch chết vì miệng. Cậu giơ tay lên, chuẩn bị tổng hết lực ra, đưa lại gần bụng Quốc Cường, nhưng nó cũng chỉ dần lại ở mức gần thôi. Cậu thế nào cũng không ra tay thêm được nữa.

“Sao thế?”

Cao Cường cũng không giải thích được, đánh hắn à? Dễ thế mà, nhưng sao mình lại không muốn làm? Cậu thu hồi tay lại trong suy nghĩ mơ hồ của mình, sau đó liền chuyển sang đề tài khác: “À, thì ra, con ma mà mọi người đồn thực ra chính là cậu sao?” Cậu vui vẻ khi phát hiện ra vấn đề cốt lõi.

“Tôi trong mắt mọi người là ma sao? Thật buồn.” Quốc Cường đơn giản là phát ra từ ngữ, chứ không hẳn là nói.

“Nghe thế nào cũng không thấy cậu buồn!!” Sau đó cậu nói tiếp, có chút giận dữ: “Cậu có biết khi nãy thấy cậu tôi còn tưởng là ma không?! Hai tôi sợ đến ngất xỉu, giờ hơi đau một tí.”

Quốc Cường giờ mới nhìn Cao Cường: “Cậu nói ra là muốn tôi cười nhục cậu sao?” Còn chưa xong, hắn quăng thêm một câu: “Đã sợ ma mà còn đòi đi coi ma. Ngộ đời.”

“Cái gì chứ? Cậu ít nhất cũng phải biết an ủi động viên xin lỗi chứ. Hay là cậu không có học đạo đức, giáo dục công dân?”

“Có, của cô Cẩm Lan Sục.” Quốc Cường trả lời.

Cao Cường giống như phun ra lửa: “Đồ điên!!”

“Thế cậu có sao không?”

Mặc dù câu hỏi han này không có tí cảm xúc nào nhưng hắn chịu nói ra cũng coi như là hắn còn có tình người. Cao Cường nghĩ vậy, lửa giận từ từ dập xuống, nghiêm túc trả lời: “Không sao, đau một tí thôi.”

Quốc Cường nói tiếp: “Ừ, lần sau tôi sẽ không để cậu ở nơi mà cậu sợ nhất nữa.”

Lời này khiến Cao Cường kinh ngạc, còn đang đặt dấu hỏi lớn trong lòng. Hắn nói cái gì thế này? Câu này chẳng phải là trong truyện đam mỹ sao? Hắn lại nói ra mấy thứ lãng mạn như vậy?

Thấy Cao Cường trơ người ra, đặt được mục đích Quốc Cường nói tiếp: “Nãy giờ đều là đóng kịch cả. Cậu thế nào là tự cậu chuốt lấy, ai thêm quen tâm.”

Hèn gì nãy giờ cậu cảm thấy có gì đó kì kì, hồ nghi, thế là mình đang bị hắn chơi! Đáng ghét! Ngay khi cậu còn đang sắp xếp ý tứ chữ hán, Quốc Cường rời khỏi tán đá, định rời đi.

“Cậu không thối sáo tiếp sao?” Cao Cường cũng đứng dậy.

Quốc Cường di chuyển bước chân: “Không muốn thối nữa. Hôm nay đủ rồi.”

Thấy Quốc Cường càng lúc càng xa, Cao Cường vội vàng: “Này, ngày mai cậu thối bài mà hôm đầu tiên ở đây cậu thối được không.” Cậu dừng lại một chút, do dự nói tiếp: “Thật ra, tôi, hơi bị thích cái bài đó mà cậu thối. Mấy hôm ở đây, đêm nào cũng nghe cậu thối. Mỗi bài đều giống như lời ru khiến tôi ngủ ngon hơn. Trước đó tôi bị mất ngủ.”

Quốc Cường dừng lại, nhưng vẫn không đưa mắt nhìn Cao Cường. Bóng tối nuốt chửng con người hắn, chỉ còn dư lại giọng nói lạnh lùng ảm áp khó phân biệt của hắn: “Cậu lấy tư cách gì để yêu cầu?”

Một câu hỏi khiến Cao Cường khựng lại, không gian khựng lại, thời gian khựng lại. Cậu trách mình có hơi ngu ngốc. Ừ, rốt cục mình dùng tư cách gì để nói ra cái yêu cầu hoang đường đó chứ?

Quốc Cường không nói gì rồi đi. Tiếng bước chân trong màn đêm tĩnh lặng dù nhỏ vẫn có thể nghe được.

Không có suy nghĩ nên hay không nên, Cao Cường nói nhỏ, vừa giống như muốn chỉ bản thân nghe thấy, vừa giống như tin tưởng màn đêm tĩnh lặng, hẳn nhất định cũng nghe thấy: “Tư cách bạn bè, đủ quyền yêu cầu chưa?”

Không có trả lời.

Cao Cường đứng lặng, ngây ngô nhìn bóng trắng dần khuất vào bóng đen.

Thế giới đêm nay, cậu không một mình, có trời đêm, có tản đá, có gió lạnh, có hắt ta, có trái tim trật nhịp.

16. Chương 16: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 1

Chuông báo thức của điện thoại vang lên, Cao Cường có chút nhức đầu vì ngủ không đủ giấc, phải đấu tranh tinh thần rất dữ dội mới có thể mở mắt ra, cả người đầy uể oải. Ngay khi cậu đang ngáp, định vươn vai một cái thì lại phát hiện xung quanh mình đang có rất nhiều đầu người chụm lại, tám con mắt mở thật to nhìn mình. Cậu nghiêng đầu sang trái, họ cũng nghiêng đầu sang trái. Cậu nghiêng đầu sang phải, họ cũng nghiêng sang phải. Cậu không khỏi thấy lạ, mở miệng: “Các cậu làm cái trò mèo gì vậy?!”

Cả đám đồng thanh hét lên, sự vui mừng được biểu hiện rõ ràng: “Còn sống!!”

Cao Cường lập tức tỉnh ngủ: “Không lẽ chết!!” Cậu đẩy cả đám người họ ra, nông chân vào đôi dép, chuẩn bị đi đánh răng.

Minh Thịnh nét mặt nghiêm túc: “Hôm qua tớ còn tưởng là cậu bị ma bắt đi rồi.”

Cao Cường xoa đầu bức tóc, nhớ lại chuyện hôm qua, khoe môi cong lại bất dạng cong thành hình dáng của một nụ cười, có chút nhẹ nhàng, có chút ngây dại.

Hành động này khiến cho Trung Hiếu liên tưởng đến một vấn đề: “Chẳng lẽ cậu ấy bị ma nhập rồi sao?” Nói xong lùi ra sau vài bước.

“Đúng đúng, là bị ma nhập rồi. Các cậu cẩn thận, đêm nay tớ sẽ hiện hình đi giết từng người các cậu.” Nói xong, Cao Cường còn đưa hai ngón tay ra cong lại, kiểu như muốn móc mắt bọn họ ra.

“Thế đêm qua cậu đã bỏ chạy đi đâu? Sao bọn tớ về đến phòng không thấy cậu, nên vô cùng lo lắng.”

“Lo lắng? Đùng có xạo. Lo lắng kiểu gì mà bỏ chạy không thấy đồng đội đâu còn không đi tìm? Hả?!”

Lời nói đánh trúng vào tim đen, trực tiếp khiến bọn họ câm nín không còn ngụy biện được. Cao Cường không muốn đôi co nữa, cậu vịn phần không muốn bọn họ phát hiện ra chuyện mình ngất xỉu, càng không muốn bọn họ biết chuyện đêm qua giữa cậu và Quốc Cường. Thế là cậu không nói gì nữa đi đến nhà vệ sinh, trên môi lại bắt giắc cười mỉm.

Cậu cười nhiều, đương nhiên là có lí do.

Một ngày mới lại bắt đầu với những thứ quen thuộc. Cậu mở lịch trên điện thoại ra xem, thở dài một cái. Từ khi vào trong này, một ngày với cậu dài tựa một tuần vậy. Cậu lúc nào cũng mở điện thoại lên xem, đếm cậu đã ở đây được bao nhiêu ngày, còn bao lâu thì sẽ được về. Mỗi lần thấy thời gian trôi đi một ngày, cậu lại không ngừng cảm ơn trời đất.

Không khí buổi sáng rất trong lành. Ngồi nghỉ giải lao tại chỗ ở trong hàng ngũ của lớp, Cao Cường len lén nhìn trộm Quốc Cường đang ngồi bên trên. Bởi vì hắn là trung đội trưởng, lại vô cùng đẹp trai, cộng thêm cái vẻ ngoài lạnh lùng đúng kiểu mà đa số con gái mơ mộng đều thích, cho nên có rất nhiều bạn học đến bắt chuyện làm quen với hắn. Mà cũng thật lạ, từ khi gặp được hắn tới giờ, chưa bao giờ cậu thấy hắn cười. Cậu đưa ra nhiều giả thuyết cho vấn đề này, sau đó kết luận lại chỉ là do cậu chưa thấy. Có lẽ hắn sẽ cười với bạn tốt của hắn, ba mẹ của hắn, người yêu hắn, những người mà hắn thích.

Đang lúc đang nghĩ băng quơ, đột nhiên bạn nữ ngồi cạnh nhìn sang, vừa cười vừa lớn tiếng: “Ha ha, Cao Cường, đêm qua cậu đi ăn trộm sao? Sáng nay hai con mắt thâm quầng vậy?”

“Gấu trúc đi lạc vào lớp mình kìa!!”

Một đám đồng thời cười hả hả. Cao Cường còn chưa kịp đáp lời lại liền bị Minh Thịnh nhảy vào miệng ngồi: “Các cậu không biết đâu, đêm qua Cao Cường và bọn tớ đã có một đêm kinh dị.”

17. Chương 17: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 2

Thế là sự chú ý của tất cả chuyển sang câu chuyện mà Minh Thịnh đang kể. Ai nấy cũng đều hết sức nhập tâm theo dõi câu chuyện của Minh Thịnh. Cao Cường chửi thầm: Cái tên đầu đinh này quá nhiều chuyện. Cậu không quan tâm lắm, nhìn Quốc Cường thì phát hiện hắn cũng đang nhìn mình. Khi hai ánh mắt giao nhau, không hiểu sao cậu lại trở nên thấy kì lạ, có chút lúng túng quay đi chỗ khác thật nhanh. Tên này lại nhìn mình!

Cậu ở trong đám người đang kể chuyện ma, khê cười trộm. Hắn chịu đàng hoàng nhìn mình như vậy cũng được rồi. Lúc này cậu bị mọi người mắng: “Điên à, kể chuyện ma mà cười?!”

Câu chuyện ma vốn dĩ đã kinh dị, thông qua lời kể đã được thêm mắm dặm muối của Minh Thịnh càng trở nên đáng sợ hơn. Khi bọn họ thất thanh sợ hãi hét lên cũng là lúc giờ giải lao kết thúc.

Hôm nay bọn họ học súng ngắn K54, kĩ thuật ngắm bắn. Quốc Cường được thầy giáo chỉ định tập đầu tiên để làm mẫu cho cả lớp. Hắn cầm súng trên tay, mũi súng chỉ lên trời, sau đó theo khẩu lệnh từ từ đưa về phía trước hướng về phía tấm bia đặt ở cách đó 25 mét. Tay trái hắn đặt lên hông, nhắm một bên mắt lại để ngắm bắn. Tư thế hoàn hảo đến từng mi li mét đó khiến cho cả lớp trầm trộ khen ngợi, Cao Cường cũng không ngoại lệ, cậu không ngừng suýt xoa. Quả thực, người đã đẹp thì làm cái quái gì cũng đều đẹp!

Vất vả tập luyện cả một buổi sáng, Cao Cường vốn là muốn chứng minh hắn ta làm được thì mình cũng sẽ làm được, nên cố gắng rất nhiều. Thế nhưng kết quả lại phụ lòng cậu. Trình độ của Quốc Cường, có lẽ khó ai mà vượt qua được.

Buổi trưa, khi mọi người đều nằm trên giường của mình để nghỉ ngơi, Cao Cường lại oán trách cầm bịch rác trong phòng đi đổ. Ông trời thật tàn nhẫn, lại cho mình ở cùng phòng với cái bọn lười biếng nhốt thây này. Không giống như ở thành phố, chỉ cần để bịch rác ở trước cửa nhà, đến giờ sẽ có người đến thu dọn, trong này bạn phải tự đi đổ rác. Điều đáng nói là chỗ đổ rác nằm ở rất xa.

Cao Cường vừa đi vừa ngắm cảnh cây cỏ xung quanh. Đi được hơn nửa đoạn đường, cậu phát hiện Quốc Cường đang ngồi ở bên lề, trên tay cầm quyển sách. Nếu như là bạn học, cậu sẽ trưng ra bộ mặt niềm nở chào hỏi. Nhưng cậu do dự, rốt cục mình và hắn có phải là bạn bè không? Cậu lại nhớ đến chuyện đêm qua. Ừ, mình lấy tư cách gì để trở thành bạn với người xuất sắc như hắn chứ? Học cùng lớp, nói chuyện và tranh cãi với hắn mấy lần đã là may mắn hơn nhiều người rồi. Có lẽ, cũng chỉ đến thế thôi.

Ôm suy nghĩ như vậy, cậu cố tình không nhìn hắn, tiếp tục tiến về phía trước.

“Dừng đi vào đó.”

Chân của Cao Cường dừng lại. Cậu kinh ngạc. Hắn đang nói chuyện với mình sao? Cậu hồ nghi quay người lại, càng bất ngờ hơn khi thấy Quốc Cường đang nhìn mình. Cậu không đặt chú ý lên hắn nói cái gì, mà chỉ tập trung vào việc hắn mở lời trước với mình.

Quốc Cường thu hồi ánh nhìn, tiếp tục đọc sách, bình thường nói: “Trong đó có chó dữ.”

Cao Cường đáp: “Cậu muốn dụ tôi sao? Ha ha. Không dễ.”

“Tùy cậu.” Quốc Cường không định chứng minh mình đang nói thật.

Cao Cường thấy cảnh này giống giống trong phim. Người muốn trêu đùa người khác luôn sẽ diễn như vậy. Thế là cậu đắc ý, ông đây không để dụ đâu, để ông ung dung đi vào đó đổ rác rồi bình yên đi ra cho hần coi. Đến lúc đó hần sẽ ôm mặt đầy xấu hổ.

Nghĩ thế cậu liền cao hứng không chần chừ cầm bịch rác lủng lẳng trên tay đi vào sâu bên trong.

Một phút sau trong đó truyền ra âm thanh kêu cứu đầy khẩn thiết và sợ hãi: "Quốc Cường

, cứu tôi với.

A

~~ á

~ ớ

"

18. Chương 18: Hình Phạt Hay Phần Thưởng? 3

Quốc Cường cau mày, quăng cuốn sách xuống, cắn răng chạy thật nhanh vào trong đó. Đến nơi, hần bắt gặp cảnh tượng Cao Cường đang trèo lên cây, hai tay bầu chặt lấy thân cây, nét mặt tái xanh không chút máu, miệng không ngừng la hét xuống bên dưới: "Mày đi đi, tao có làm gì mày đâu mà mày cắn tao. Tha cho tao đi mà."

Con chó lông vàng chân tay to như con cạp, mặt mày dữ tợn, gầm gừ đưa răng nanh ra, nhìn Cao Cường. Mỗi lần nó nhảy vồ lên phía trên muốn cắn Cao Cường là mỗi lần cậu la hét và nhích lên trên một tí.

Quốc Cường nhìn mặt đất ở xung quanh một tí, thật may tìm thấy được một khúc cây khô ở đằng xa. Hần đi tới cầm khúc cây đó, nhặt hòn đá nhỏ bên cạnh ném trúng con chó khiến nó giận dữ thay đổi mục tiêu sang hần. Cao Cường thấy cảnh trước mặt thì lại la hét lên: "Con chó đang nhắm cậu đó. Mau chạy đi!!"

Nhưng mặc cho Cao Cường la hét, Quốc Cường vẫn không run sợ, dứng đứng bình thản chờ con chó chạy tới. Lúc nó gần đến cậu, hần dùng khúc cây trên tay đánh vào người nó mấy cái với lực đạo vừa khiến nó sợ. Nhưng con chó này bản chất hung tợn lại hiểu chiến, cho dù có bị đánh đau đến mức nào cũng không chịu bỏ cuộc. Quốc Cường cảm thấy chiêu này không thể tiếp tục, một phần là do hần không muốn làm tổn thương loài vật không có tư duy này, cho nên liền nghĩ ra cách khác. Hần dùng tốc độ ánh sáng moi lên một cục đất nhỏ, dùng khúc cây quơ quơ vừa ngăn chặn chó tiến công, vừa nhử nó há miệng ra tấp khúc cây. Thừa cơ hội miệng nó mở ra, hần ném cục đất vào trong họng nó. Con chó bị cục đất làm cho cảm thấy khó chịu. Lúc này mục tiêu của nó là làm sao để tống cái dị vật nhỏ kia ra khỏi người. Nó khọt khẹt, lặn qua lại lại trên đất, cố gắng hết sức.

Thấy con chó không còn muốn tấn công mình nữa, Cao Cường thật nhanh phóng xuống từ trên cây, không kịp suy nghĩ, chạy như bị ma rượt, kéo lấy Quốc Cường cũng chạy thoát khỏi nơi này.

Đội chạy được một khoảng cách xa mà cậu nghĩ là an toàn, Cao Cường mới dừng lại, cúi người, đặt hai tay lên đầu gối thở hổn hển. Cậu nói trong hơi mồn: "Thật là, kinh dị. Tôi sợ phát khiếp."

Quốc Cường cũng thở gấp do chạy nhanh, nhưng cũng không có quá khoa trương như Cao Cường. Hần nhìn Cao Cường, không mấy hài lòng: "Tự chuốc lấy."

"Cảm, cảm ơn cậu nhiều nhé." Cậu vô cùng cảm kích.

"Trong mắt cậu tôi là người không đáng tin tưởng vậy à?"

Câu hỏi trực tiếp của Quốc Cường khiến Cao Cường áy náy. Rõ ràng là hần không có lừa mình. Mình lại đi nghi ngờ hần, rốt cục khi có chuyện hần cũng là người đến giúp mình.

"Tôi..." Cao Cường không nói nên lời.

Mình muốn phủ nhận cái gì chứ?! Rõ ràng, rõ ràng là từ đầu tới giờ mình luôn có thành kiến với hần mà. Nhưng chuyện này chẳng phải đã khẳng định cho mình thấy rất rõ là hần cũng tốt đó sao?

Quốc Cường không muốn nhìn Cao Cường bắt động nữa, rời đi. Lúc hần đi được mấy bước, Cao Cường mới nói: “Này. Tôi biết là khó có thể, nhưng chúng ta có thể làm bạn được không?”

Cái câu hỏi này khiến cho Quốc Cường dừng chân. Hần im lặng trong vài giây, sau đó mới hồi âm: “Tại sao tôi phải làm bạn với cậu?”

Cao Cường ở sau lưng Quốc Cường mỉm cười đầy lạc quan: “Coi như là một hình phạt cho sai lầm ngày hôm nay của tôi.”

Quốc Cường không cố ý nhận ra được cậu ấy đang cười, bỏ lại một câu rồi mới rời đi: “Tôi nghĩ hình phạt đó không phải dành cho cậu, mà là cho tôi. Lại đi cứu tên ngốc còn tưởng mình hay như cậu.”

“Không, chúng ta đều sai. Tình bạn của chúng ta, chính là phần thưởng.” Cao Cường không biết lấy ở đâu ra mặt dày như vậy.

Quốc Cường không có hồi âm, Cao Cường đứng ở sau đưa hai tay áp ở bên miệng, nói to: “VẬY chúng ta chính thức trở thành bạn nhé!”

Quốc Cường vẫn đi về phía trước.

Buổi chiều hôm đó, Cao Cường luôn luôn tràn đầy năng lượng, nếu không cười giỡn thì là ngân nga một khúc hát tươi mới.

Trong giờ giải lao, cậu cầm chai nước mới đi lấy đi tới ngồi cạnh Quốc Cường, đưa cho hần: “Uống đi cậu bạn.”

Quốc Cường vẻ mặt khó hiểu: “Cậu làm cái trò mèo gì vậy?”

“Mèo cái đầu cậu. Uống đi, tớ mới đi lấy về.”

“Tôi không có thói quen dùng chung đồ với người khác.”

“Khác gì chứ. Chẳng phải mình là bạn sao?” Cậu cười híp mắt: “Ồ, khoan đã, cậu vừa nói cái gì thế? Trò mèo à? Tớ cũng hay nói như vậy. Các cậu đang làm cái trò mèo gì vậy hả. hi hi. Chúng ta đúng là giống nhau, làm bạn cũng là đúng rồi. Này, cho tớ xin facebook cậu đi. À, còn nữa, cậu ở phòng nào?” Giờ phút này cậu so với đám nữ sinh muốn làm quen hần chẳng khác tí nào, có khi còn dữ dội hơn.

“Cậu muốn của tôi?”

Cái câu hỏi này khiến Cao Cường lập tức đỏ mặt phản ứng, giọng điệu thối phồng lên: “Của cái đầu cậu!!”

“Giỡn thôi. Không phải thì thôi làm gì mà nghiêm trọng vậy.”

Nhìn nét mặt bình thản của hần Cao Cường quả thực hận muốn cắn hần ngay bây giờ: “Cậu cũng biết giỡn?!”

Rất cục vụn vụn hồi lâu Cao Cường cũng kết bạn được với Quốc Cường, nhưng lại không biết được hần ở phòng nào.

Tối hôm đó, đèn phòng ngủ theo giờ lại tắt hết đi. Cả trung tâm dần bị bóng đêm nuốt chửng. Trong phòng, mỗi người đều cầm điện thoại bấm, ánh sáng xanh phát ra chỉ chiếu rõ khuôn mặt của từng người. Cao Cường muốn đập banh cái điện thoại, mạng mèo yếu quá, muốn vào xem hần đăng những gì lên facebook cũng không được.

Lúc mọi người đã ngủ say, tiếng sáo ấy lại ngân nga lên. Là cậu ấy. Là bản sáo mình yêu cầu hôm trước. Cậu cảm thấy âm thanh giống như là đường mật rót vào tai của cậu.

Cậu nhấn ba chữ Chúc ngủ ngon, nhấn nút gửi, chờ đến khi nó được gửi đi hoàn tất cũng là dăm ba phút, sau đó cậu mới thả lỏng cơ thể theo điệu sáo, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Thu hoạch lớn nhất và quan trọng nhất hôm nay: Làm bạn, hóa giải tư thù với trung đội trưởng xuất sắc.

19. Chương 19: Cậu Cũng Thích, Đúng Không?

Minh Thịnh nằm sấp trên giường bấm điện thoại, nhìn thấy Cao Cường đang loay hoay lục lọi khắp nơi, hỏi: “Cậu chuẩn bị tắm à?”

Cao Cường đáp: “Ừ. Tìm mãi không thấy chai dầu gội để đâu. Không lẽ có người ăn trộm?”

“Cậu tìm kĩ lại thử xem.”

“Tớ lục tung khắp nơi rồi.” Sau đó khuôn mặt cậu tràn đầy thất vọng lắc đầu: “Bởi mới nói đạo đức con người ngày càng đi xuống. Có chai dầu gội cũng ăn cắp cho được nữa. Đừng có nói tại sao mà con người ngày càng trở nên đề phòng đồng loại của mình.”

Vấn đề này thu hút sự chú ý của Minh Thịnh. Hắn bấm dừng video lại, ngồi lên nói chuyện: “Vậy, ý của cậu là, trong phòng mình có kẻ gian ư?”

Cao Cường không chắc chắn: “Tớ không biết. Hoặc là có ai đó lên vào phòng đánh cắp. Cái cửa phòng mình không khóa được.”

“Vậy thì có hai khả năng. Xem ra phải cẩn thận hơn nữa. Nhưng nếu đã dám lên vào rồi thì phải đánh cắp món gì đó quý giá hơn chỉ, như điện thoại hay tiền bạc chẳng hạn.”

“Cậu nghĩ có ai điên mà để mấy thứ đó lại trong phòng cho nó lấy? Chẳng phải cậu cũng luôn mang theo bên mình sao?” Cậu đi tới đầu giường của Minh Thịnh, nơi hắn để đồ, nói: “Thôi được rồi, dù sao cũng chỉ có một chai dầu gội không đáng bao nhiêu tiền, coi như là cúng cho nó. Cửa đi thay người vậy.” Cao Cường nói một tràng đạo lý quen thuộc đó, cầm chai dầu gội của Minh Thịnh lên: “Đầu đình, cho tớ xin một ít dầu gội.”

“Ừ, nhưng dùng ít thôi.”

“Biết rồi biết rồi, không ngờ cậu cũng thật keo kiệt với tớ.” Cao Cường cố tình nhấn mạnh hai từ keo kiệt, giọng điệu có chút khinh bỉ.

“Phải tiết kiệm từ cái nhỏ nhất chứ.”

Ngay lúc này, cánh cửa được kéo mở ra, Trung Hiếu xuất hiện cùng với chiếc khăn không ngừng vò vò trên đầu. Nhìn thấy bốn con mắt đang nhìn mình, hắn có chút ngạc nhiên và không hiểu: “Sao lại nhìn tớ như vậy? Có chuyện gì à?”

Cao Cường và Minh Thịnh cùng lúc hét lên: “Mau đóng cửa lại!!”

Phòng của bọn họ nằm gần nhà vệ sinh, cho nên chỉ cần mở cánh cửa ra là mùi vị đặc trưng lập tức tràn vào phòng khiến người ta không chịu nổi muốn chửi thề. Trung Hiếu kinh hãi thật nhanh đóng cửa lại. Giây tiếp theo, Cao Cường lập tức nhìn thấy vấn đề. Cậu đi tới, đoạt lấy chai dầu gội trên tay Trung Hiếu: “Đây là tên trộm thật sự.”

“Trộm gì chứ. Khi này không có cậu nên tớ mượn trước nói sao. Cậu còn không nhanh đi tắm đi, phòng tớ vừa tắm giờ đang trống. Chậm chạp một hồi lại chờ nữa.”

Cao Cường nén lại tư thù, cầm đồ lên phóng thật nhanh tới chỗ tắm. Chuyện quan trọng trong đây đó chính là canh phòng tắm. Chậm trễ một giây coi như phải chờ đợi thêm mười lăm hai mươi phút nữa. Kiểu chờ đợi này không hạnh phúc tí nào.

Tắm và gội đầu xong thật sảng khoái, cơ thể giống như giải phóng được một lượng lớn mệt mỏi, Cao Cường thật muốn ngân nga một khúc ca mà cậu yêu thích. Nhưng ở một nơi nhiều người như thế này, nếu cậu hát, không may có thể làm ảnh hưởng đến người khác, và hậu quả có thể là bị chửi. Cậu không muốn mình rơi vào tình trạng như thế.

Cao Cường cầm quần áo dơ cũng như chai dầu gội và sữa tắm đi ra ngoài trông bộ dáng mái tóc còn ướt nước, mảnh khăn vắt lên vai. Cậu nhìn thấy bên ngoài lúc này đã có rất nhiều người chờ đợi được tắm.

Cậu còn đang thầm cảm ơn thầy giáo dạy quốc phòng của cậu đã cho lớp về sớm. Về sớm hơn các trung đội khác là một đặc ân, khi đó mình sẽ được tắm trước và khả năng phải chờ đợi thế này ít hơn, thêm nữa, nước sẽ rất mạnh. Cũng sẽ không nhọ đến độ đang gội đầu thì cúp nước.

20. Chương 20: Cậu Cũng Thích, Đúng Không? 2

Đột nhiên, trong đám người xa lạ đó nổi bật lên một khuôn mặt rất quen thuộc, rất đẹp đẽ, cho dù lần trong đám đông cũng sẽ dễ dàng bị người khác phát hiện. Cậu tươi cười đi lại: “Cơn gió nào đã mang cậu đến đây thế?” Thật không nghĩ rằng một người có ngoại hình hoàn hảo như Quốc Cường sẽ xuất hiện ở nơi này, thật không phù hợp tí nào! Nhưng dù gì thì hắn cũng chính là điểm sáng của cái nhà vệ sinh tồi tệ này, của cái trung tâm huấn luyện xa xôi này.

Quốc Cường nhìn nụ cười thiện chí lại đơn giản đó, mặt không hiện lên tí cảm xúc gì khiến người khác khó phát hiện ra tâm tư. Thái độ im lặng của hắn khiến cho Cao Cường có chút lúng túng. Mình vừa hỏi một câu quá ngu ngốc sao?

Cậu cũng không lạ gì thái độ lạnh lùng của hắn nữa, hơn nữa hai người cũng đã là bạn của nhau cậu cũng không khách sáo, vỗ vỗ vai của Quốc Cường: “Thôi cậu tắm nhanh lên kéo muộn giờ cơm nhé! Tớ đi trước đây.”

Cậu không nghĩ ngợi gì nữa, vui vẻ đi khỏi đây. Lúc cậu đi được mấy bước, đằng sau tiếng Quốc Cường phát ra khiến cậu dừng lại, ngoảnh đầu, trừng ra nụ cười tươi tắn: “Cậu gọi tớ?”

Quốc Cường nói: “Quần lót của cậu rơi.”

Âm thanh vừa to vừa rõ từng chữ một. Cao Cường thu hồi nụ cười, mặt đơ như tượng sáp, có chút không tin nổi nhìn theo hướng Quốc Cường chỉ. Một chiếc quần lót có hình dạng, màu sắc, kích cỡ rất quen thuộc nằm nổi bật dưới nền nhà tắm. Cậu nhìn xung quanh, những người có mặt trong đây cũng đang nhìn nó. Khuôn mặt của cậu chuyển sắc trong chớp mắt, từ trắng bệch sang đỏ gấc: “Hi, cậu bạn, cái đó, cái đó, chắc không phải, của tớ, đâu.” Cậu nhất thời trở nên lắp bắp, không giữ được thần thái bình thường.

Một người nào đó nói: “Tớ mới thấy nó rớt ra từ trong đồng quần áo trên tay cậu mà.”

Một câu nói giống như một con dao đâm thật sâu vào trong cơ thể của cậu. Giờ phút này cậu chỉ muốn đào một cái lỗ, chui xuống đó, không muốn gặp mặt ai, ngoại trừ người giao cơm và nước cho cậu. Thật là xấu hổ quá đi mà.

Cậu tua ngược trí nhớ, thời gian quay vòng trở lại. Chẳng lẽ khi này lúc vỗ vai Quốc Cường mình vô tình làm rớt quần lót mà không hay ư? Cậu nhìn Quốc Cường. Hắn nhún nhún vai. Thế là cậu đi lại nhặt chiếc quần lên, không còn mặt mũi nhìn mặt mọi người ở đây, trước khi biến khỏi đây trong chớp mắt còn tặng cho Quốc Cường một cái đấm vào ngực với lực đạo khá mạnh.

Thật là ngượng chết đi mà! Rớt quần lót ở nơi đông người, lúc đó cậu không muốn nhận nó là của mình, nhưng ai cũng thấy rồi thì chối làm sao được. Hơn nữa, nếu cậu không nhặt lên, để nó nằm ở đó, sẽ càng lúc càng có nhiều người thấy hơn, như thế chẳng phải sẽ càng kì quặc hơn nữa sao? Mặc dù nghe có vẻ chỉ là một chuyện bình thường nhưng nó lại khiến rất người ta không kiềm được vô cùng xấu hổ.

Khi trở về phòng, cậu cố gắng giấu không để cho ai biết, nếu không sẽ bị bọn này chọc đến tận tận luôn. Đám bạn đó làm sao có thể bỏ qua cơ hội dìm bạn bè tốt như vậy chứ!

Tối đó, nước trong phòng hết, theo như phân công thì tới lượt cậu đi đổi. Thùng nước khá to và nặng, hơn nữa chỗ đi lấy cũng ở khá xa. Cậu ôm thùng nước ở phía trước, hơi khom lưng, từng bước chân nặng nề lếch đi về phòng. Đi được một quãng cậu lại bỏ nó xuống, nghỉ một tí rồi mới tiếp tục đi.

“Haizz, nặng quá vậy.” Cậu để thùng nước xuống, lắc lắc hai cánh tay đang mỏi, than thở.

“Có thùng nước cũng ôm không nổi.”

Tiếp theo cậu thấy được Quốc Cường một tay bỏ vào túi quần, một tay cầm chai nước đang lướt qua cậu. “Ai không ôm nổi chứ!?” Cậu vốn còn nhớ đến chuyện lúc chiều, giờ lại thêm câu nói khinh thường này của hắn, cậu không muốn lòng tự tôn của mình bị đả kích nặng nề như vậy: “Mở mắt to xem này.” Cậu gồng người ôm thùng nước lên. Lúc ôm được gân tay gân cổ gân chân cũng đã nổi xanh hết cả lên. Đi được vài bước, cậu thật sự chịu đựng sức nặng không nổi nữa, cộng thêm việc chưa kịp hết mỗi tay, cậu buông thùng nước xuống đất, thở phì phò.

21. Chương 21: Cậu Cũng Thích, Đúng Không? 3

Lúc cậu đang nhăn mặt thì trong tầm mắt của cậu, Cao Cường đi trở về phía cậu, cái thùng nước nặng trĩch đã được nâng đỡ lên trên vai của hắn: “Cậu làm gì thế?”

“Phòng nào?”

“Không cần cậu giúp.” Cậu mạnh miệng: “Tớ có thể tự làm được.” Thế là cậu đứng lên, kiên quyết giành cái thùng trên vai của Quốc Cường lại.

Quốc Cường cắn răng: “Cậu còn làm loạn nữa đừng trách tôi ra tay nặng.”

Lúc này Cao Cường mới dừng lại: “Cậu nghĩ làm vậy thì tôi sẽ tha lỗi cho cậu sao?”

Quốc Cường có chút mơ hồ: “Tha lỗi?”

“Cậu cũng thật nhanh quên.” Cậu nói tiếp, oán hận cùng tủi nhục giống như cá được lủ, tràn về: “Cậu không biết lúc đó tớ què đến cỡ nào đâu. Còn nữa, có cần phải nói mấy từ đó to rõ như vậy không chứ!!”

Quốc Cường nhận ra chuyện mà cậu đang nhắc đến, không nghĩ tên này thế mà lại để bụng chuyện cón con đó. Hơn nữa, lại liên kết chuyện mình giúp cậu ta ôm thùng nước với chuyện đó. Mình làm gì có tâm tư như vậy.

“Tôi có lòng tốt báo cho cậu quần lót rơi, cậu còn nói?” Quốc Cường nói.

Cao Cường thật muốn nhào tới che miệng hắn lại: “Cậu còn cố tình nói lại mấy từ đó! Thật đáng ghét!!”

Đột nhiên Quốc Cường nhớ tới một chuyện: “Lúc đó cậu đánh vào ngực tôi là vì chuyện này?”

“Ừ, vì cậu khiến tôi không còn mặt mũi.”

Quốc Cường nhìn Cao Cường, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác lạ lẫm. Hắn nói tiếp: “Phòng nào?”

“Không.” Cao Cường từ chối: “Để tớ ôm, chứng minh cho cậu thấy tớ cũng có thể làm được loại chuyện cón con này.”

Quốc Cường bỏ thùng nước xuống, nhìn trực diện với Cao Cường: “Cậu cứng đầu quá.” Dừng lại một hồi, hắn nói tiếp: “Coi như là tôi lấy công chuộc tội chuyện hồi chiều.”

Cao Cường lúc này không còn tức giận hay bất kì điều gì tiêu cực nữa, cả người chỉ còn dư lại một chút ầm áp, một chút vui vẻ: “Được, nếu như cậu có lòng. Phòng E020.”

Quốc Cường nhìn dáng vẻ hiện tại của Cao Cường. Cậu ta lại có thể vì một lời nói dối mà trở nên vui vẻ như vậy? Cũng quá đơn giản rồi.

Quốc Cường đưa chai nước cho Cao Cường cầm, bê thùng nước đặt trên vai mình, rồi sau đó hai người sống vai nhau mà đi.

Trên đường đi cậu nói với hắn rất nhiều chuyện, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười của Cao Cường, thỉnh thoảng lại bắt gặp ánh mắt trong suốt của Quốc Cường nhìn sang Cao Cường.

Đứng trước cửa phòng E020, Cao Cường nói: “Được rồi, rất cảm ơn cậu.”

Quốc Cường nhún nhún vai, không nói gì, quay lưng đi. Vừa đi được mấy bước, hắn quay đầu lại nhìn, liền thấy được Cao Cường còn đứng ở chỗ cũ, vẫy tay tươi cười lộ ra chiếc răng khểnh trắng muốt.

Có ai nói với cậu ta, khi cậu ta cười như thế, bộ dáng sẽ rất đáng yêu hay không?

Quốc Cường, đột nhiên không còn ý thức gì nữa, để cho cảm xúc dẫn dắt, mỗi bước chân mỗi đến gần Cao Cường, bàn tay khẽ đưa ra mơn trớn gò má của Cao Cường, giây tiếp theo, nhẹ nhàng đặt môi mình lên trên môi của cậu ấy.

Trái đất tựa như ngừng quay. Chỉ có thể giới được tạo ra bởi sự kết nối giữa hai người bọn quay cuồng, quay cuồng đến điên loạn, điên loạn đến không màng gì nữa.

Châm châm quần quýt lấy nhau.

22. Chương 22: Chỉ Cần Cậu Nhích Lên Một Chút

Quốc Cường ngừng hôn, tư thế trở lại bình thường. Hắn nhìn bộ dạng bất động giống như khúc gỗ khô của Cao Cường, khẽ cười một cái, sau đó lời nói giống như gió thu lướt qua, rất mát lạnh và dịu dàng: “Chúc ngủ ngon.”

Nói rồi, hắn rời đi, để lại Cao Cường ngây ngốc nhìn theo.

Khi Quốc Cường hoàn toàn rời khỏi, Cao Cường mới hồi phục chức năng vật lý của cơ thể, giống như một tên lửa lao thẳng vào trong phòng, không quan tâm tới bất kì người hay vật cản nào cả. Cậu giam mình trong chiếc chăn, ở trong bóng tối do chiếc chăn tạo ra thu mình lại. Giờ đây tâm trí cậu vô cùng rối bời. Có quá nhiều thứ xảy ra cùng một lúc, hơn nữa lại là trong một khoảng thời gian rất ngắn, cậu không kịp chuẩn bị, càng không thể nào đối phó được. Cậu khẽ đưa tay lên chạm vào môi mình, nơi đó vừa được đôi môi mềm mại của Quốc Cường chạm lên, từ khô khốc nó liền trở nên ẩm ướt. Khi này, cậu còn có thể cảm nhận được hơi thở hắt phả ra. Cảm giác lúc đó, mê mẩn đến lạ thường. Đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện loại cảm giác này khi hôn. Tại sao hắn lại hôn mình chứ? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Cậu không ngừng lắc lắc đầu. Rồi cậu lại nhớ đến phần tiếp theo của diễn biến khi này. Hắn cười? Mình đã thấy hắn cười? Nụ cười của hắn... Hắn còn nói chúc mình ngủ ngon với giọng điệu nhẹ nhàng như thế. Thật khó tin.

Cậu thò đầu ra khỏi chiếc chăn, nói: “Mỗi người đến đánh tởm một cái đi.”

Bọn cùng phòng vốn dĩ khi thấy Cao Cường liều mạng chạy vào trong phòng, thật nhanh cuộn mình kín mít trong chăn đã cảm thấy kì lạ, giờ nghe cái yêu cầu này càng cảm thấy khó hiểu. Trung Hiếu hỏi: “Cậu bị sao thế?”

Mình Thịnh đi tới: “Cậu lại gặp ma à?”

Cả đám trong phòng la hét lên. Cao Cường cau mày, bỏ tấm chăn ra, đi lại nhéo lên bắp tay của Minh Thịnh một cái khiến hắn la hét lên: “Đau!!”

Tên đầu đinh này biết đau, đó là kết luận thứ nhất của cậu. Cậu lại chuyển sang nhìn Trung Hiếu. Hắn thấy ánh mắt khó đoán của Cao Cường từng chút từng chút lui ra phía sau: “Cậu, muốn nhéo tởm à?”

Cao Cường lắc đầu: “Không.” Cậu dừng lại nhìn những người khác, rồi nói tiếp: “Có phải tởm đang ở thế giới thực, thời gian thực không? Mọi người mau trả lời tở.”

Cả đám nhìn nhau, ai nấy cũng đều cảm thấy kì lạ không giải thích được: “Cậu bị sao thế?”

Thế rồi cậu lại tự nhéo mình một cái. Trong phim thấy diễn viên rơi vào trường hợp giống mình đều làm như vậy. Cậu cảm thấy đau, như vậy có nghĩa là cậu đang không phải mơ. Mọi chuyện khi này cũng diễn ra một cách chân thực, kết luận thứ hai của cậu.

“Thùng nước ở ngoài cửa, khiêng vào giúp tớ.” Nói xong cậu lại trèo lên giường, trùm mình trong chiếc chăn. Trong đầu lúc thì nghĩ đến chuyện Quốc Cường hôn mình, lúc thì không ngừng hỏi tại sao hắn lại làm như vậy. Lăn qua lộn lại một hồi cậu ngủ quên lúc nào không hay.

Đến khi cậu tỉnh dậy mọi người đã ngủ say. Tiếng sáo của Quốc Cường từ nơi đó lại nường theo hơi đêm, truyền đi khắp nơi. Cậu ngồi dậy, dựa cằm và hai tay lên bệ cửa sổ, nhìn lên mảnh trăng sáng ở trên cao. Thật kì lạ, ánh trăng lại biến thành khuôn mặt tươi cười của Quốc Cường. Cậu khẽ mỉm cười. Quốc Cường, có thể cho tớ biết, khi này, cậu vì sao lại hành động như vậy không?

Nếu như cậu là ánh trăng sáng, vậy có lẽ rất nhiều ngôi sao bé nhỏ ở xung quanh kia chính là những người theo đuổi cậu. Thế còn tớ, tớ là gì đây nhỉ? Có thể làm vàng mây trắng che khuất cậu khỏi những người khác không?

Tiếng sáo du dương ru cậu lần nữa chìm vào giấc ngủ, với trái tim còn đang thổn thức.

23. Chương 23: Chỉ Cần Cậu Nhích Lên Một Chút 2

Sáng hôm sau, Cao Cường tận lực tránh mặt Quốc Cường. Học chung một lớp, hắn ta lại là trung đội trưởng, tỉ lệ không gặp mặt vô cùng thấp, nhưng cậu bất kì lúc nào có thể liên giữ khoảng cách với hắn, ngay cả nhìn không nhìn một cái. Hành động bất thường như thế lọt vào tầm ngắm của Quốc Cường, khiến hắn khó chịu.

Một ngày giống như chơi trò chiến tranh lạnh như thế trôi qua. Buổi tối, Cao Cường cùng đám bạn cùng phòng tham gia xem văn nghệ do các sinh viên khác tổ chức. Cậu ngồi ở trong đám đông, say sưa theo giai điệu của bài hát, nhiệt tình cổ vũ cho người hát. Thứ cậu vô cùng yêu thích trên đời này đó là đi xem văn nghệ. Cậu luôn cảm thấy có cảm xúc hơn khi nghe những người khác hát live.

Một bạn nam sinh viên vừa hát xong, MC giới thiệu bài hát khác. Cao Cường thật nồng nhiệt vỗ tay chào đón, đang háo hức chờ đợi thì đột nhiên từ phía sau một bàn tay nắm chặt cổ tay của cậu, kéo ra đằng sau. Cao Cường hoảng hốt nhìn ra đằng sau, nhìn thấy chủ nhân của bàn tay đó thì càng sợ hãi hơn.

“Cậu làm gì vậy?” Cậu cố gắng nói thật to nhưng xem ra so với cái loa đang phát ra âm nhạc sôi động kia chẳng thấm thía gì.

Quốc Cường giống như không nghe gì cả, một mạch không dừng lại kéo Cao Cường cùng mình ra khỏi đám đông người đó, trong sự chứng kiến kinh ngạc của nhiều người.

Quốc Cường kéo Cao Cường đi ra xa chỗ văn nghệ đang diễn ra, khi chắc chắn đã ở vị trí vừa có thể nghe tiếng nhạc nhưng không bị âm thanh của nó làm ảnh hưởng thì Quốc Cường mới buông tay ra. Cao Cường ôm cổ tay vừa bị nắm lên, xuyết xoa: “Cậu nhẹ tay không được à? Không biết tớ đau sao chứ?” Nói xong cậu dò xét địa hình xung quanh.

Dưới ánh đèn mờ, Quốc Cường hai tay đút vào túi quần, nhìn Cao Cường rõ ràng không có tí biểu cảm, nhưng giọng nói lại quả thực rõ ràng không mấy hài lòng: “Cậu thử chạy trốn xem.”

Lời nói mang tính chất đe dọa cao, phỏng chừng về còn lại sẽ là “tôi sẽ giết cậu”. Cao Cường cũng không mấy hài lòng: “Này, có gì thì từ từ nói. Người ta đang xem văn nghệ, cậu không nói không rằng một mạch lôi tớ đến nơi này không phải là quá bất lịch sự sao? Buổi văn nghệ đang hay.”

“Tại sao cậu lại tránh mặt tôi?” Trực tiếp đi vào trọng tâm.

Cao Cường đỏ mặt, muốn chạy trốn nhưng cậu không biết hậu quả sẽ ra sao nếu cậu làm vậy.

“Cậu trả lời nhanh lên!” Quốc Cường sắp mất kiên nhẫn.

“Tớ, tớ... Tất cả đều là tại cậu!”

“Tại tôi?”

“Cậu còn hỏi?! Tự đứng lại đi hôn tớ, tự đứng lại cười với tớ, tự đứng lại chúc tôi ngủ ngon.”

“Cậu không thích?”

Cao Cường nhìn Quốc Cường đang chăm chăm nhìn mình, một cái cũng không chớp mắt. Cậu hỏi: “Tại sao cậu hành động như vậy?”

Cậu hỏi tớ câu hỏi tớ nhất thời không thể trả lời, tớ lại đáp cậu bằng một câu hỏi cũng khiến cậu không cách nào trả lời, như thế có phải chúng ta hòa nhau 1-1 không?

Chúng ta đơn giản đều không có đáp án, hay là phức tạp không biết diễn đạt nó?

Hai người nhìn nhau rất lâu. Sau đó, Cao Cường nói tiếp:

Quốc Cường thật nhanh hồi âm: “Hiểu.”

Hắn có thật sự là hiểu không? Cậu có chút hoài nghi cái đáp án đưa ra nhanh như chớp đó. Cậu nói tiếp: “Thôi, tớ phải đi về đây. Nghe nói hôm nay sẽ có hiện tượng nguyệt thực và sao băng, còn có sao Hỏa sẽ ở gần trái đất nhất. Tớ phải về ngủ sớm để khuya còn thức xem hiện tượng này.” Nói xong cậu quay lưng rồi đi, nhưng lại nhớ đến một chuyện, lập tức quay đầu, thu gần khoảng cách giữa cậu và Quốc Cường: Nụ cười của cậu giống như một dạng ma túy, càng nhìn càng bị ghiền, không dứt ra được. Cậu nói thêm: “Chúc ngủ ngon.” Lần này mới thực sự rời đi.

Quốc Cường ở sau lưng Cao Cường mỉm cười: “Hiểu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-doi-truong-la-crush-cua-toi>